

Kolozsvári Grandpierre Endre

A TRIANONI VILÁGÖSSZEESKÜVÉS

MIÉRT SÖPRI EL A
TÖRTÉNELEM A
TRIANONOKAT?

2

KÖTÖTT KÉVE - VÉDŐKAR FÜZETEK
1996 MÁJUS

KÉT KÖTETBEN
(MÁSODIK KÖTET)

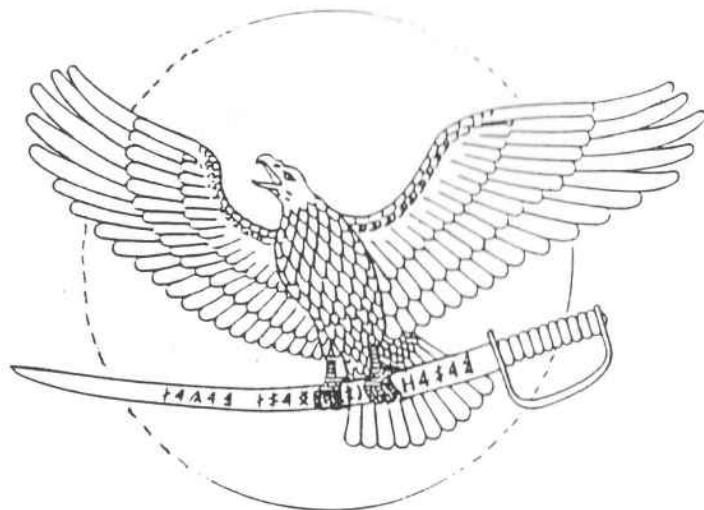
KOLOZSVÁRI GRANDPIERRE ENDRE

**TÖRTÉNELMÜNK KÖZPONTI
TITKAI
(SOROZAT)**

7. SZÁM

**MIÉRT SÖPRI EL A
TÖRTÉNELEM A
TRIANONOKAT?**

TITOKFEJTŐ KÖNYVKIADÓ

A sorozat célja:

Bizonyítékokkal alátámasztott magyar őstörténet alap-ismereteinek terjesztése abban a szellemben, hogy önmagunkat csak nemzetünk megismerése által ismerhetjük meg. A történelem az emberiség tapasztalatainak összessége. A magyar történelem a magyarság tapasztalatainak összessége. Ezen tapasztalatok megszerzését kívánjuk segíteni sorozatunkkal.

Titokfejtő kiadó:

Magyar Védőkar Mozgalom kiadásában
VII.SZÁM

Készült: a M. V. M. műhelyében
Nyomdai munkáért felelős: Pap-Nemes János

A HÁBORÚ FÉLELMETES INDÍTÁSA

Érdekes megfigyelésekre tehetünk szert, ha meggondoljuk, miként is fogta fel az emberiség kezdetben a nagy háborút.

Szarajevóban 1914. június 28-án egy szerb-zsidó diák lelövi Ferenc Ferdinándot, az Osztrák-Magyar monarchia trónörökösét. (Valójában heten álltak merényletre készen a szarajevói utcákon bombával, revolverrel). Miért gyilkolt Princip?

Miért álltak gyilkolásra készen a további merénylők? Nem a maguk elhatározásából, nem egyéni indíttatású okból.

Nyilvánvaló: titkos erők, titkos szervezetek felbujtására.

A merénylet célja: a háború kikényszerítése.

Jegyzékváltások következnek. A Monarchia feltételeket szab. Szerbia nem fogadja el a feltételeket. Megtörténik a hadüzenet. Kitör a háború. Mindkét oldalról számos ország avatkozik be. Mozgósítás, katonavonatok, tűzharc, fegyverropogás, emberek milliói hullnak a sírba-lángban áll a világ.

Mintegy magától, önerejéből fakadóan megy végbe mindez a véletlen okozta körülményekhez alkalmazkodóan? A világot, akár egy öngyulladás okozta tűzvész árasztja el a háború.

A hétköznapi közemberi szemlélete uralja a háborús folyamat képeit. A képrészletek korcgyűrődéseiben és mögöttes területén megtapadó homály e szemlélet számára még jobbra észrevétlen.

Miért ölt Princip s miért éppen a Monarchia trónörökösét ölte meg Sarajevóban? Miért éppen ott történt a merénylet?

Kik állnak a merénylet mögött? Miféle sötét erők és mit akarnak?

A revolver eldörrent s úgy rémlik, minden a sérelmet elszenvedett másik felen, Ausztrián múlik. Ausztria nem enged. S elháríthatatlan elemi erőként, akár túlrejtett császárkörte, rácsattan Európára a háború.

Lassan árnyalódik és rétegeződik ez a kép, felületén sötét árnyképek, gyanús jelek ütnek át.

Lassan, fokról fokra erősödik a felismerés, hogy talán mégsem történt minden annyira magától. Iratok kerülnek elő, hogy bizonyos erőcsoportok már 1912-ben, sőt még korábban pontos terveket dolgoztak ki a háború előkészítéséről. Gondosan megterveztek mindent. Kidolgoztak minden részletet.

Újabb és újabb tényadatok kerültek elő.

Mind határozottabb jelek utalnak arra, hogy Princip revolverének dörrenése hasonló volt a startpisztolyéhoz: a versenyzők izmaikat megfeszítve - lábuk a lyukban - kiugrásra görnyedve készülnek, hogy a pisztoly jelére nekivágjanak a célnak.

Az előkészületek végpontja ez. Már csupán Princip golyójának dörrenése szükséges a véres nagy világfutam elindításához. Mihelyt ez bekövetkezik, indul a futam. Mi tartóztathatja fel ezt?

Képzeliük el: valaki elébe veti magát ennek a folyamatnak és tiltakozik.

Mintha egy homokszem kerülne a nagy gépezet fogaskerekei közé.

Mi történhet? A homokszem félresöprődik, megsemmisül. Ennyit ér Tisza tiltakozása, ennyit, hogy mit tesz, vagy mit nem tesz a Monarchia. (Az lenne nem evilági hecc, ha Ausztria megtagadná a háborút s ezzel megzavarná annak jól kitervelt menetét. Dehát ez nem történhetik meg, hiszen az előkészítés tökéletes). A Monarchia hadat üzen és minden megy a maga kerékvágásában.

Már ránézésre elárulja a képlet: jól szervezett egység ez. Kezdetét és végét tűzkapocs fogja össze. A pánszláv-szabadkőműves indításra a végpontnál roppant arányú pánszláv-szabadkőműves előretörés felel.

A) Sztétverik a nagy pánszláv hatalom előtt húzódo köztes tömböt, az Osztrák-Magyar Monarchiát

B) Megalakul a kis Szerbia fennhatósága gyűrt népekkel s a magyaroktól elmart területeken az előretolt, talpig fegyverben álló új pánszláv páncélos ék, a „déli szlávok” állama, Nagy-Jugoszlávia

C) Létrejön az ugyancsak mozaikelemekből és magyar ragadványterületekből összetákolt másik szörny-államkonstrukció és pánszláv-szabadkőműves központ, Csehszlovákia

D) Összeharácsolt elemekből, Magyarország jó egyharmadának elbitorlásából, pánszláv (cári) és szabadkőműves segédlettel összebarkácsolódik Nagy Rumánia

E) Magyarország és Ausztria külön-külön kis országocskákká töppedtek. Magyarországot a béke ünnepére és a béke biztos jelképeként szuronyerdő vette körül.

F) Szabad a pánszlávista út Nyugat felé. (Noha ezzel még várni kell kicsit: nem eszik a kását oly forrón. Majd megteszi ezt az átmenetileg szakadt állapotba került „leggyöngébb láncszem” a Marx-mordechái elvek alapján világra szült új nagy rabszolgáállam, a Szovjetunió.)

Lássunk további mozzanatokat a köztudat elől mindmáig gondosan elfedett előzményekből. Mert meglehetősen szellemi elmaradás jele, ha némelyek még mindig úgy vélik, hogy századunk nagy kataklizmái, amelyekbe jóformán az egész emberiség belerokkant: a két világháború és a következményeit megtetőző párizskörnyéki diktátumok, valamint a nácizmus és ikerpárja a bolsevizmus - a vak véletlen szüleményei.

A SZARAJEVÓI MERÉNYLET REJTÉLYE

■ Az új Habsburg trónörökös, Ferenc Ferdinánd gyűlölte a magyarokat

■ Felesége, Chotek cseh grófnő pánszláv-szabadkőműves befolyás alatt állt

■ Ferenc Ferdinánd, trónra kerülése esetén, szláv vezetés alatt álló államszövetséggé akarta átalakítani az Osztrák-Magyar monarchiát

■ Vagyis a Habsburg-ház trónörököse révén ismét felkísértet a középeurópai nagy pánszláv birodalom

történelemhamisításra, terjeszkedési hajlamra és szabadkőműves spekulációkra épülő álma.

■ A zsidószerb Princip revolvere mégis eldörrent Sarajevóban és a szláv barátsággal kacérkodó trónörökös mégis lemészárolták pánszláv megszállottságú feleségével együtt.

■ Miért ez a rikitónak látszó ellentmondás: szlávok mészárolják le a szlávbarát trónörökös, aki, tán akaratlanul, a pánszláv tervek megvalósítására készül?

■ A trónörökös terve álomszerű, kivitelezése fölöttébb nehézkes, bizonytalan és hosszadalmasnak ígérkező, meglehet keresztül vihetetlen, ráadásul a habsburg-utód szláv szemmel erősen megbízhatatlan

■ A sokrétűen kidolgozott pánszláv-szabadkőműves terv nem tűr halasztást, hiszen a gépezet működésre készen áll s a forgatókönyv már a kezdés napját is kijelölte: 1914 júniusában a startpisztolynak jeleznie kell az indulást.

■ És Princip lesben áll fegyverét szorongatva. „Egyre jobban közeledett a végzetes összeütközés időpontja. Az orosz szlávság megkísérelte - hatvan éven belül már harmadszor - hogy évszázados célját, a közép-európai hegemoniát megszerezze. Eddig kétszer bukott meg a terv: 1855-ben és 1878-ban...

Francia fegyverek, francia arany, francia szövetség és barátság nélkül nem játszhatta volna végig a játszmát sem Oroszország, sem Belgrád. A francia szövetség volt kezükben az ütőkártya. Az oroszok, a szerbek egyaránt tudták ezt!

Egész Oroszország: a katonai és politikai vezetők, valamint a fanatikus sovinszta szervezetek együttesen határozták el, hogy a játszmát végigjátsszák. Ugyanígy gondolkodtak a pánszerb "Narodna Odbrana" és a „Crna ruka” nagyravágyó elvakult tagjai is.

Francia segítséggel akarták végigjátszani és megnyerni a játszmát.

És végigjátszották...

Francia vérrel és arannyal.” (Henri Pozzi: Századunk bűnösei, 130)

MAGYARORSZÁG MINISZTERELNÖKÉNEK MEGGYILKOLÁSA

Jelképes értelművé nőően idetartozik az az eljárás, ahogy Tisza Istvánnal, Magyarország ekkori miniszterelnökével elbántak a zömében idegen elemek által vezetett „Magyar Nemzeti Tanács” bolsevista pribékjei

Tiszát, aki a fegyveres behatolás zajára - Andrássy Denise grófnő társaságában - töltött revolverrel jelent meg, a fegyveres banditák felszólították, hogy tegye le a fegyvert.

Kiélezett pillanat. Ha Tisza tüzel, lelőhetett volna néhány gengsztert s a többi talán elmenekül.

Tisza letette a fegyvert.

Mihelyt letette, a banditák tüzeltek - agyonlőtték, úgy, hogy még az őt saját testével védelmezni próbáló nőrokont, Andrássy Deniset is megsebesítették.

Magyarországgal is pontosan így jártak el. Illetve még cudarabbul: miután lerakatták vele a fegyvert s hétpróbás összeesküvés kötözte hálóba kívül belül, életösztönét kioltva és meggátolva elemi önvédelmét - akár a húsvéti bárányt, élve feldarabolták.

MIÉRT ÖLTÉK MEG TISZA ISTVÁNT? MIÉRT KELLETT MEGHALNIA?

Tisza István ekkor már nem volt Magyarország miniszterelnöke, lemondott kormányfői tisztéről, félreállították, visszavonult. Magánember volt. Egy személy a sokak közül. Az ő léte, úgy látszott, már nem oszt és nem szoroz a Nagy játszmában. A háború különben is véget ért. Miért kellett hát végezni vele? Mi adott okot erre? Mit akartak megtorolni rajta? Miért ölték meg?

Lássuk az okokat!

Tisza István - mondjuk ki ezt anélkül, hogy őt eszményíteni - ismerte és ki merte mondani a háború és béke kérdésében is az igazságot

- Ezért kellett meghalnia.

Tisza István a maga személyében, tántoríthatatlanságában és küzdelmében - némileg jelképpé vált, a Történelmi Magyarország jelképévé

- Ezért kellett meghalnia

Tisza Istvánnak, mint Magyarország háborús miniszterelnökének még volt egy halálos, megbocsáthatatlan bűne: ellenezte a háborút és következetesen kiállt a megakadályozásáért

- Ezért kellett meghalnia.

Gyilkosai, akik évek óta módszeresen uszítottak ellene (akárcsak országa ellen) természetesen nem ezt hozták fel vádként ellene, hanem épp fordítva, őt tették meg háborús uszítónak.

Mondanunk se kell talán: nem magányos gyilkosok végeztek vele. Hanem az ekkor már javában működő, moszkovita bolsevik pénzen romboló, bomlasztó, s országpusztító patkányforradalmat előkészítő, zömében nemzetgyűlölő idegenekből álló „nemzeti tanács” kiküldött fegyveres pribékjei.

Moszkvából jött a parancs, a bolsevik Moszkvából, az ideküldött „Lenin-fiúknak” a bűncselekmény végrehajtására.

Tiszának meg kellett halnia.

Országát halálraírták.

A HÁBORÚ NYITÓ ÉS ZÁRÓAKKORDJA

Színházi hasonlattal élünk, s nem véletlenül. Az első világháborút határozott dramaturgia felkészültséggel szerkesztették meg kitervelői. A dramaturgia hatásos törvényei szerint indul és zárul. Kezdet és vég egybevág úgy, ahogy a választott tárgyhoz illik: a nagy tömegöklés gyilkossággal kezdődik és végződik, revolverdörrenéssel és fegyverropogással.

Nyitány: a kettős Monarchia trónörökösét, Ferenc Ferdinándot terítik le golyóval a nyílt utcán.

Zárójelenet: Magyarország miniszterelnökét, gróf Tisza Istvánt puffantják le, mint egy kutyát, a felfegyverzett banditák.

Ferenc Ferdinánd lemészárlása jelzi: elszabadulnak a tömegöklés fűriái, rászabadul a világra a négy és fél éves háború tombolása. Mintegy negyvenmillió ember szörnyhalála.

Tisza meggyilkolása: pont a háború végére. De azt is jelzi, hogy a borzalmak nem értek véget s békeárlarcban új, még a háborút is fölülmuló borzalmak következnek.

TITKOS MOZGOLÓDÁSOK

Még annyit a szabadkőművességről: nem követhetjük visszafelé a templomos lovagok rendjének jeruzsálemi tanácskozásáig, az 1146-os évig, vagy még korábbi időkig a szabadkőművesek történetét, körünket szűkre zárva, továbbra is be kell érünk a nagy világomlást közvetlenül előkészítő és kiváltó háttéreseemények taglalásával.

Napvilágra került titkos jegyzőkönyvek, levelezések, nyilatkozatok ma már kétséget nem tűrően tanúsítják hogy a világháború szervezett erők tudatos tevékenységének az eredménye és a háborút csupán a nyílt színen indította el Princip revolvere, olyasformán, mint mikor a Rendező megbízottja utasítást ad a függöny felhúzására. A szarajevói gyilkosságot, ezt a világnyilvánosság számára megrendezett látványos cselekvést már évekkel, évtizedekkel korábban megelőzték a titkos hatalmi régiók háborút előkészítő katonapolitikai, diplomáciai erőmozgásai. Kelet agyaglabakon áll óriása a területszerzés lázában égve, szűknek találta a maga csekély, alig huszonkét és fél millió négyzetkilométernyi területét (háromszor annyi, mint az Egyesült Államoké) Törökországra, Konstantinápolyra és a Boszporuszra fente a fogát, no meg egyúttal a Balkán bekebelezésére, mellesleg egy füst alatt végezni akart a nyugati terjeszkedésének útjában álló Osztrák-Magyar Monarchiával. Törekvései testvéri kebelre találtak a világot beháló szabadkőműves páholyok titoksövényekkel még a tagok elől is tökéletesen elzárt legfelső irányítóinál, akik nem feledték a nagy tanítómester, Marx tanítását az elpattintásra kijelölt „leggyengébb láncszemről”. Így történt, hogy a két nagy testvéri erő, a szabadkőművesség és a

pánszlávizmus szerető ölelésben egyesült. Már a két korábbi balkán-háború is ennek a jegyében zajlott. „Oroszország a világháborút megelőzőleg, alig öt esztendő leforgása alatt három ízben szándékozott Ausztriának - 1905. februárjában, 1912. decemberében és 1913. augusztusában - hadat üzenni.” (Henri Pozzi)

Francesco Nitti kiegészíti a képet: „az európai bonyodalom fő oka Oroszország magatartása volt. Egyedül ő élesztgette Szerbia és az ausztriai szlávok agitációját (...) a cárnak nem volt saját akarata, különböző áramlatok vezették és befolyásolták őt és körülötte javarészt olyan emberek voltak, akik kívánták a háborút (...) környezete, vagy legalábbis annak nagy része a háború mellett kardoskodott.”

Nitti nem tér ki arra, mi volt az oka, hogy a cár környezete a háború mellett kardoskodott. Fölöttébb furcsállunk kellene ezt, ha nem számolnánk vele, hogy a cári környezet külső háborús körök, s a háború előkészítésén dolgozó szabadkőműves páholyok befolyása és irányítása alatt állt. Fölöttébb kétséges az is, hogy vajon maga a cár is szívre avagy csak színre játszott a békeapostol szerepét. Tény, hogy a cári kormány már ekkoriban is óriási pénzüsségeket fordított megvesztegetésre, háborús propagandára és hisztériakeltésre, s a guruló rubelek folyama nem egyirányú, visszafelé is ömlik.

Roppant nagyságú és hatékonyságú - de magukat a lehetőségig álcázó - nemzetközi erők mozgolódnak a háború elindítása érdekében. Délkelet-Magyarországot (Erdélyt) orosz és oláh kémek árasztják el. Megkezdődik a nemzetiségek szervezett izgatása.

„Azok az összegek, amelyeket Oroszország hírszerzésre és kémkedésre fordított, a német és osztrák-magyar vezérkar fogalmai szerint óriásiak voltak. (...) A hatalmas és elszámolási kötelezettség nélkül átvett pénzüsségek meglehetősen romlottságra és sikkasztásokra vezettek, azonban igaz az is, hogy még mindig hatalmas összegeket fizettek ki a kémeknek és ügynököknek. Ezek a kémek és ügynökök nagyrészt a porosz és galíciai

határmenti lakosságból, különösen a csempészekből kerültek ki. Ezeket a guruló orosz rubel valósággal megmetyeltyezte. (...) Abban az időben, amikor a német vezérkarnak mindössze 300.000 márka állt erre a célra rendelkezésére, az orosz hírszolgálat megszámlálhatatlan millióival valóságos szervezeteket épített ki porosz és osztrák-magyar területen és különösen sikerrel építette ki kémhálózatát a galíciai határvidéken lakó zsidó kereskedők, csempészek, házalók és uzsorások segítségével”.

„Oroszország 1912-ben 13 millió rubelt és 1914. első felében 26 millió rubelt fordított a hírszerzőszolgálatra. Magától értetődik, hogy ilyen körülmények között a német hírszerzőszolgálat és a még gyengébben javadalmazott osztrák-magyar Evidenzbüro megközelíthetőleg sem építhetett ki olyan szervezetet, amilyen az antant kémiszolgálata volt.” (Pilch Jenő: A hírszerzés és kémkedés története II.10-14)

A guruló rubelek, lejek, dinárok, a keletről nyugatra hömpölygő megvesztegetésre, lepénzelésre fordított aranyfolyamok, mint később látni fogjuk, döntő szerepet játszanak a „béketárgyalások” üzelmeiben.

A pánszlávizmus terveinek sikerét, Közép-Európa - és ezáltal Európa - történelmi-politikai szerkezetének lerombolását, csalásra és megvesztegetésre épült aranyalapokra, guruló rubelekre fektették

A VILÁGÖSSZEESKÜVÉS EMBERE SZÍNRELEP

A nagy háborús tömegmozgások mögött; látszólag azoktól függetlenül, jelentéktelen és az egykorúak által csaknem észrevehetetlen rejtélyes, személyes utazások is történnek. Lezárt, leplombált vagonban egy csapat ember érkezik Németországból Oroszországba, kommunisták, forradalmárok. A háborús Németország küldi holmiféle fertőző emberi bacilusokként őket az ellenséges Oroszországba, hogy fölbomlasszák a rendet. Még jelentősebb azonban egy kopaszodó középkorú világdiverzáns útja - ugyancsak hathatós német hatósági közreműködéssel - Finnországon át a cári Oroszországba.

Az illető személy forradalmi fedőneve: Lenin. Alig két évről már indul a viszontválasz: Lenin küldi, hasonló megbízatással a maga embereit, Kun (Kohn) Bélát, Szamuely (Sámuel) Tibort, Pogány (Schwarz) Józsefet és idegenérdekű, idegenuralmi társait a háborúba belefáradt Budapestre.

„Kora tavasz óta szakadatlanul özönlöttek haza hadifoglyaink a forradalmi Oroszországból - írja Aggházy Kamil - Havonta 100.000 ember érkezett meg.” - „1918. október 21-ig 4500 tiszt és 660.000 ember részben Svédországon, részint a felbomlott arcvonalakon keresztül. Sokat az orosz bolsevizmus nyert meg magának, sokan testileg és lelkileg összetörten kerültek haza és meggyőződésből kívánták a békét.”

„A szociáldemokraták közé mind több és több felforgató elem furakodott be és a nagyvárosok nyomorát kihasználva (...) nyíltan uszítottak a háború ellen.”

SAZONOV SÁTÁNI ÚTJA

Sz. D. Szazonov, Oroszország háborús külügyminisztere Végzetes évek című emlékiratában a világháborút megelőző titkos diplomáciai mesterkedéseknek egy rendkívül különös eseményéről számol be. Természetesen a titkos diplomáciai követelményeknek megfelelően, ami annyit jelent, hogy olyképpen kell megfogalmazni, leírni a történeteket, hogy lehetőleg csak a hozzáértők eszmélhessenek rá, végeredményben miről is szól a mese. Elmondani mindent, de úgy, hogy a lényegét senki se értse. Ez a diplomáciai fogalmazás művészete. A szavak arra való, hogy elfedjék gondolatainkat.

Szazonovnak ez a jelek szerint tökéletesen sikerült. A háború titkos előkészítésének egy rendkívül izgalmas, rejtélyes mozzanatáról számol be emlékirataiban a látszat szerint teljes nyíltsággal és áttekinthetőséggel úgy, hogy elbeszélésének tényleges tartalma, az, hogy valójában miről számol be, mindmáig észrevétlen és felfedezetlen maradt.

Szazonov, mint a cári Oroszország diplomáciájának vezetője készítette elő a háború kirobbantására és

Magyarország feldarabolására törő nemzetközi titkos erők világ összeesküvésének egyik titkos, bűnügyi jellegű szövetségkötését a cári Oroszország és a két fejedelemségből akkor alig pár évtizede létesült Valach-Ruminia között. Dél-Magyarország (Erdély) elragadásának mintegy előjátéka zajlik 1914. júniusában a magyar-rumin határon.

A mennyei ártatlanság mezében tündöklő történet előzményeként figyelembe kell vennünk a cári család és a rumin udvar között ekkor már évek óta épülő szívélyes barátságot és a kölcsönös látogatásokat. Jelképes értelmű, hogy a kapcsolatokat építő Nyikoláj Mihájlovics nagyherceg bukaresti látogatását követően Petrográdon leleplezik szobrát és erre az ünnepségre megérkezik Ferdinánd rumin trónörökös és Mária trónörökösne „legidősebb fiukkal, a húszéves Károly herceggel, továbbá a román hadsereg különböző egységeinek küldöttségével.”

A látogatást természetesen viszonzni illik és a figyelmes Szazonov közbenjárására 1914-ben sort is kerítenek rá. Mint Szazonov írja, az uralkodó „megbízásából közöltem Bukaresttel, hogy a cár feleségével és gyermekeikkel meg akarja látogatni Károly királyt Constanzában. Kölcsönös megállapodás alapján a találkozást június 1-re tűztük ki.”

1914. június 1-re, tehát közvetlenül a világháború kitörése előtt. Június 28-án dördül majd el Princip revolvére.

Megérkezik a cári család, természetesen a megfelelő diplomáciai és katonai kísérettel. Megkezdődnek a tárgyalások. Szazonov a rumin királlyal társalog.

„Mikor a folyó politika kérdéseiről beszéltünk, Károly király megkérdezte, hogy lehetőnek tartok-e egy háborút Európában (...) Bár 1914. júniusában úgy tetszett, hogy Európa szerencsésen kikerült a balkáni bonyodalmakból, egyetlen államférfinak sem lehetett meg az a szilárd meggyőződése, hogy a nyugalom sokáig fog tartani. Mindnyájan tudtuk, hogy a LONDONI ÉS BUKARESTI BÉKESZERZŐDÉSEK nem oltották el a balkáni tűzvészt, csak behintették füstölgő zsarátnokait (...)

Abban az időben, amikor Károly királlyal beszéltem, valószínűleg már TUDTAM BIZONYOS SZERB TERVEKRŐL AUSZTRIA-MAGYARORSZÁGGAL SZEM-BEN."

Szazonov beszámolója csak ezt követően, a cári család távozása után kezd igazán izgalmassá válni.

„Constanzából való elutazásom napján Károly király annak a reményének adott kifejezést, hogy Bukarestből ellátogatok Sinaiába, a királyi család nyári tartózkodási helyére a Kárpátok közt, a magyar határ közelében.

Hogy a király kívánságát teljesítse, vagy talán, hogy alkalma legyen közelebbről megismerkedni velem, Bratianu (Ruminia miniszterelnöke) azt ajánlotta, hogy utazzunk el együtt Sinaiába."

Miként ezt a beszámoló nyomán bárki megállapíthatja, mindez teljesen politikamentesen, a baráti szívéllyesség és udvariasság jegyében történik.

„Miután megtekintettem a barokk stílusban épült és művészi szempontból érdektelen (királyi) kastélyt, amelyet azonban a király nagyon szeretett, Bratianu, aki meg akarta mutatni a Kárpátok szépségeit és gyönyörű erdősegeit (ugye, milyen figyelmes!), elvitt egy helységig, amelynek nevét elfelejtettem, és amely közvetlenül a határon feküdt.

EGY PILLANATNYI MEGÁLLÁS UTÁN AUTOMOBILUNK A HONVÉDŐRSZEM NÉMA CSODÁL-KOZÁSÁRA GYORSAN ÁTHAJTOTT A HATÁRON ÉS NEHÁNY VERSZTÁNYIRA BEHATOLT MAGYAR TERÜ-LETRE.

AMIKOR RÁLÉPTÜNK ERDÉLY FÖLDJÉRE, VALÓSZÍNŰLEG MINDKETTŐNK FEJÉBEN EGY ÉS UGYANAZON GONDOLAT VILLANT FÖL, AZ NEVEZETESEN, HOGY OLYAN ROMÁN FÖLDÖN VAGYUNK (AMELY SOHASEM VOLT RUMIN), AMELY A MAGYAR URALOM ALÓL VALÓ FÖLSZABADÍTÁSÁT VÁRJA.

DE NEM ADTUNK KIFEJEZÉST A GONDOLATAIKNAK, MERT MÉG NEM ÉRKEZETT EL SZÁMUNKRA A NYÍLT BESZÉD IDEJE.

Az utazásomat követő napon a budapesti újságok elégedetlenségüket fejezték ki a magyar területen tett sétánk fölött. Bécsben, mint később megtudtam, szintén elítélték Bratianuval való közös megjelenésemet Erdélyben.

Ez az erdélyi kirándulás előre nem tervezett megnyilvánulása volt az Oroszország és Románia között megfogalmazott politikai szolidaritásnak." (Sz. D. Szazonov: Végzetes évek 143-154)

A „természet szépségeiben való gyönyörködésnek" emez, a világpolitikában alighanem egyedülálló kalandjának a megítélésében hibát követnének el, ha nem vennénk számba azt, amiről az időpont (1914. június eleje) árulkodik, összefüggését a küszöbön álló világháborúval. Szazonov tudósításának ez adja meg a kulcsát

1) I. Károly rumin király - Szazonov beállítása szerint - minden politikai hátsógondolat nélkül „remélte", hogy Szazonov Constanzából „ellátogat" az innen jókora távolságra levő Sinaiába, a magyar határ közvetlen közelébe.

2) Bratianu, a rumin miniszterelnök sem politikai célból csatlakozik Szazonovhoz, hanem csupán házigazdai udvariasságból.

3) A beállítás szerint kizárólag szórakozás, üdülés, egymás jobb megismerése céljából szánják magukat a meglehetősen hosszú és fárasztó utazásra.

4) A Szazonov számára érdektelen Sinaiából kizárólag azért utaznak tovább, hogy Bratianu megmutassa orosz vendégének a Kárpátok erdősegeinek szépségeit.

5) E megtévesztő jellegű indoklás szerint Bratianu nem tudja máshol megmutatni vendégének a Kárpátok szépségeit" csak Ruminia határain túl, Erdély térségében.

6) Az automobil, amivel utaznak a magyar határon - kétségkívül a magyar határőr megtévesztésére - egy pillanatra megáll, majd a gyanútlan magyar honvédhátárőr meglepetésére - behatol a határon át, bizonyára jókora mélységben - Magyarországra, magyar felségterületre.

7) Szazonov szerint ő és Bratianu - az orosz külügyminiszter és a rumin miniszterelnök - nem árulják el

egymásnak gondolataikat, Szazonov azonban holmi rejtélyes telepátikus képesség birtokában megsejti, hogy mindkettejüknek ugyanaz járhatott a fejében, az, hogy „oly román földön vagyunk, amely a magyar uralom alól való felszabadulását várja”

8) A két fél, az orosz külügyminiszter és a román miniszterelnök, ezek szerint szavak nélkül is megérti egymást, annyira, hogy még azt is tudja, mi forog a másik fejében.

9) Szazonov megfogalmazása mégis fölöttébb furcsa, mégpedig nem azért, mintha teljesen járatlan volna Magyarország és a keleti fejedelemségekből alig pár évtizede létrejött Rumínia történetében és területi elhelyezkedésében, hanem azért, mert egy tapasztalt, dörzsölt diplomata nem fogalmazhat ilyen nyersen, egy olyan kényes politikai kérdésben, mint egy terület hovatartozása, ha nincs rá valamilyen különös oka. De mi lehet ennek oka? Kivált, ha feltesszük, hogy Szazonov semmit sem mond kellő megfontolás és határozott cél nélkül.

10) Szazonov látszólagos bárdolatlanságának okát a maga diplomáciai nyelvén, ezen a közvetett módon árulja el, a sorok között fejtven ki e példátlanul vakmerő politikai kaland értelmét és célját, illetve titkos hátterét.

11) Ha ugyanis belegondolunk a Szazonov által elmondott eseményekbe, rájövünk, hogy valójában semmit sem értünk s nem tudjuk, mi miért történik és mi az értelme ennek az egész szerföltött különös utazásnak, miért utazik az orosz külügyek vezetője a rumin miniszterelnök társaságában a rumin-magyar határszélre, miért vetemednek határsértésre, s miért helyezi Szazonov beszámolója végére ezt a kirívóan otrombának látszó és tartalmilag is elhibázott mondatot?

12) Éppen ez a szazonovi szövegbe nem illő mondat világítja meg az egész esemény titkos hátterét. A cár külügyminisztere éppen ezzel a mondattal árulja el, mi volt e különös utazás és vakmerő határátkelés célja s miért áll ez záróakkordként az orosz-rumin titkos tárgyalásoknak a

végén., de elárulja azt is, mi történt ezeken a tárgyalásokon. Nevezetesen: a cári Oroszország és Rumínia titkos katonai egyezményt kötött egymással a már előkészített és kirobbantás előtt álló háborúban való együttműködésre, s ennek fejében a cári kormányzat szerződésileg kötelezte magát Kelet-Magyarország, azaz Erdély Rumíniának juttatására. Ezért fogalmaz így Szazonov: AMIKOR RÁLEPTÜNK ERDÉLY FÖLDJÉRE, (VALÓSZÍNÜLEG) MINDKETTÖNK FEJÉBEN EGY ÉS UGYANAZON GONDOLAT VILLANT FÖL, AZ NEVEZETESEN, HOGY OLY RUMIN FÖLDÖN VAGYUNK, AMELY A MAGYAR URALOM ALÓL VALÓ FELSZABADÍTÁSÁT VÁRJA.”

13) Mindebből azonban még nem világos, mi tette szükségessé ennek az útnak a megtételét. Szazonov szavaiból, illetve az előzményekből azonban még ennek is nyomára juthatunk. A ruminok Dél-Magyarország megkaparintásával olyasmit akarnak elérni, ami képtelenségnek látszik és nincs párja a történelemben: egy olyan más országhoz tartozó felségterület nemzetközi hatalmi segédlettel való megkaparintását., Érthető hát, ha a ruminok, akik - ki mint él, úgy ítél alapon - amúgy is gyanakvóak - rendkívüli biztosítékokat követelnek. Ezért kell az orosz cárnak Constanzába utaznia, hogy ott személyesen egyezzek meg a rumin királlyal és személyesen adja szavát a személyesen aláírt szerződés Rumíniára vonatkozó rendelkezéseinek mindenáron való megtartására. Ámde a ruminokat még ez sem nyugtatja meg teljesen. Felmerül a gondolat, hogy magán a kiszemelt tetthelyen, Erdély földjén tegyen az orosz fél ünnepélyes esküt Erdély Rumíniának való átadására, átjátszására.

14) Megállapítható tehát, hogy Szazonov cári külügyminiszter 1914. június elején Magyarország területére a rumin miniszterelnök társaságában törvénytelenül behatolva, ünnepélyes fogadalmat tett a magyar Erdély rumin kézre átjátszására.

15) Az eset megdöbbentő voltát tetézi, hogy mindez békében történt, a nagy háború kitörése előtt, és mindkét fél

pontosan tudja, noha Ferenc Ferdinánd még él s Princip fegyverének ravasza még nem kattant el, hogy a háború rövidesen bekövetkezik.

16) Ha belegondolunk, szerfölött különös ajándékozás, ami itt végbement: az egyik fél odaajándékozta a másik félnek, aki erre az ajándékokra semmiképpen sem jogosult, azt, ami nem az övé - emberek millióival, akik minderről semmit sem tudnak, semmit sem sejtnek.

A GYŐZTESEKHEZ CSAPÓDÓ „KIS SAKÁLOK”-NAK IS NEVEZETT NÉPEK „ÉRDEMEI”

Sietve le kell szögeznünk: fenti elnevezéssel nem értünk egyet. Azzal sem, hogy bizonyos szerzők, körök aljanépekként emlegetik őket. Tárgyilagosságra törekvésünk kizárja ezt. Viszont bizonyos megkésettséget, elmaradottságot nem tagadhatunk meg tőlük. Még kevésbé azt, hogy a világégés körüli bűnügyi-jellegű cselekvéseik óriásiak.

MIKÉNT KÉSZÍTETTÉK ELŐ A NAGY VILÁGPUSZTULÁST?

Sokak szemléletében még ma is az él, hogy a nagy társadalmi-történelmi megrázkódtatásokat, az háborúkat és forradalmakat ember által ellenőrizhetetlen elemi erők okozzák, ugyanúgy, mint a természeti csapásokat, és az első világháború is úgy szakadt rá az emberiségre, akár egy pusztító földrajzi vagy tengeri katasztrófa, vagyis magától robbant ki, emberi beavatkozás nélkül. Ebből fakad a háborúk elháríthatatlanságának közhiedelme is.

Valójában a háborúkat nem elemi erők hozzák létre, hanem emberek fölötti hatalmi erők, pontosabban, emberi számítások. Az első és a második nagy világégést is emberek, világuralmi erők készítették elő. A boldogtalan kisember a békében érdekelt, s mindig békében élne, ha hagynák, a háború az ő bőrére megy. De léteznek másféle erők, akik nem érik be a kevéssel, amit a mindennapok nyújtanak, mások fölötti uralomra törnek s a világot akarnák

bekebelezni. A háború a világuralmi tervek terméke. A belső és legtitkosabb elgondolás az, hogy a világuralom csak a világrombolás útján érhető el. Ha minden, ami van, romokban lesz, minden tartóoszlop ledöntve, minden erő, minden hagyomány, minden erkölcs és minden eszme szétzúzva úgy, hogy az embereknek ne legyen többé semmilyen fogódzója, semmilyen reménye és semmilyen kiútja, akkor majd megvalósulhat az egész földre kiterjedő totális világuralom. Miért? Az uralomért. Azért, hogy egy jelentéktelen szűk csoport ragadja a kezébe a föld minden értékét, hatalmát és az emberek milliárdjait tökéletes állati kiszolgáltatottságú rabszolgájává, amolyan emberi háziállatjává, ölhető barmává tegye. Ennek az elgondolásnak az értelmében: minél rosszabb - annál jobb, mert közelebb visz a célhoz. „Világ proletárjai egyesüljete!”

Bizottságunk vállalt feladata szerint azonban a világháború előkészítése csupán előzmény s így nem bocsátkozhatunk részletes ismertetésébe, csupán fő vonalait érintjük, azt is csak annyiban, amennyiben Trianonban történtek megismeréséhez szükséges.

Már a múlt század második felében, de különösen századunk első évtizedeiben pánszláv-szabadkőműves nyílt és titkos egyesületek sora alakult, mind hevesebben folyt az uszítás Magyarország és a kettős monarchia ellen, s izzani kezdtek a balkáni tüzfészkek, két balkáni háború robbant ki egymásután. Szabadkőműves páholyok jöttek létre a világ nagyvárosaiban s mind nyíltabban hirdették, az új háború elkerülhetetlen.

1912-ben a nyugati páholyok már terveket dolgoztak ki Ausztria-Magyarország felszámolásáról. Marx tanai alapján komoly erőfeszítések történtek a „leggyengébb láncszem”, a keleti nagy pánszláv cári birodalom szétpattintására.

A LEGGYENGÉBB LÁNCSZEM LUCIFERI ELMÉLETE

Az elmélet lényege: a közegellenállás leggyengébb pontját kell kikeresni. Jólétben élő, elégedett, művelt, tájékozott emberekkel nehéz kikapartatni a tűzből a gesztenyét. Következésképp a tudatlanokra, könnyen befolyásolható, bármire rávehető elkeseredett tájékozatlan emberekre, szegényekre kell építeni, pontosan úgy, ahogy a nagyragadozók a gyöngé, beteg, fejletlen állatokra csapnak le. A társadalmon belül is kiválaszthatók bizonyos rétegek és csoportok, így például a „melósok”, a „proletárok”, akik „csak láncukat veszíthetik” (ami egy óriási hazugság, mert elsősorban életüket, jövőjüket veszíthetik el), továbbá a tájékozatlan ifjúságot, a rábeszélésre könnyebben hajló nőket és természetesen a romlott erkölcsű gyökértelen lumpenproletárságot (a társadalom kártékony, bűnöző elemeiről sem feledkezvén meg) Innen már csak egy lépés az értelmiség, az emberi szellem elleni háború, a tömegek mesterséges tudatlanítása, tájékozódási képességének megrontása (félretájékoztatása).

Ennek szellemében választandók ki a különféle népek és országok is. Minél elmaradottabb egy nép, egy ország, annál könnyebb, ígéretesebb a reménybeni megnyerése a háborúk, forradalmak, titkos üzemek számára. Noha országok, népek esetében ugyancsak figyelembe kell venni még egy tényezőt: az agresszivitást és a terjeszkedési hajlamot. A terjeszkedés ösztönétől megszállt népek mindenkor alkalmasak minden egyensúly felforgatásra. Háborús faltörő kosként nagyon hasznosak lehetnek s kiválóan felhasználhatók a háborús intrikákban is.

Ki tagadhatja meg ettől a Marx elmélettől bizonyos zsenialitást, amely az eltökéltségben és következetességben érvényesül.

MIKÉNT KERÜLT SOR AZ ELSŐ NAGY MOSZKOVITA PATKÁNYEREGETÉSRE?

Bekövetkezett számukra a nem remélt, a csoda, megvalósult a lehetetlen. Sikerült keresztülhajtani a konferencián mindent, amit csak akarták s tán annál is többet. Sikerült még az is, amit szinte még ők maguk sem tudtak elhinni. Sikerült a lehetetlen, sikerült szétmarcangolni az ezeréves Magyarországot. Akkor területeket leszakítani róla, hogy nincs az a világcápa, aki azt fölülmúlja. Mindent megkaptak. Miként ezt maga Benes írja visszaemlékezéseiben - örömmámorban úsztak, a fejüket csapkodták. De aztán megállt bennük az üdő. Megvan minden - papíron! De hogy lesz ebből valóság? Hogy lehet felbomlasztani a félelmetes híró ütőképes magyar haderőt, amely úgy szétugraszthatja őket, mint oroszán a kutyákat? Hogy bírják ténylegesen elragadni a magyaroktól azt, amit maguknak ítéltek? Hogy lehet megbénítani a magyar önvédelmet?

Egy remény van, egy megoldás lehetséges: az Idősebb Testvér (Orwell) segítsége, akivel évtizedek óta sokrétű és szoros kapcsolatot tartanak.

Kézenfekvő volt a gondolat. A nagy bolsevik forradalom óta amúgy is ezrével meg ezrével tértek haza Magyarországra a hadifogságba került katonák. Kifosztott, pórul járt, elkeseredett emberek, akiket hazaindulásuk előtt szájtépő agitátorok elláttak némi kis világforradalmi útravalóval. Innen már csak egy lépés volt a lenini felismerésig: ügynököket kell küldeni - a Szovjet katonai tehermentesítésére is - Németországba és Magyarországra a proletárforradalom kioltására. Természetesen csak jól képzett, kipróbált ügynökökről lehet szó, olyanokról, akik példának okáért vörös politrukokként bizonyították, hogy nem riadnak vissza egy kis embervérontástól s akik lehetőleg nem magyarok. Itt van például Kun-Kohn Béla, aki a Krimben kórházi betegeket mézszárolt halomra azzal a jelszóval, hogy fehérek és ellenforradalmárok voltak. Egyébként odahaza is volt vaj a fején (Kolozsvárról, ahol pénztáros volt sikkasztás miatt kellett külföldre szelelnie). -

Lenin (Vladimir Iljics Uljanov) Kun Béla szoros kapcsolatban állt. Természetesen szép számmal voltak hasonló ügyekben járatos társai, Szamuely-Sámuel Tibor, Pogány-Schwarz József meg a többiek. Lenin Kun-Kohn Bélát tette meg közülük vezetőnek, s az arannyal megrakott csapat elindult Budapestre.

(Számosan hangoztatják: valamennyien zsidók voltak, éppen úgy, mint az 1945. utáni nagy patkányeregetés legfőbb alakjai, Rákosi-Róth Mátyás (alias Rosenthal Dávid), Gerő-Singer Ernő, Farkas Mihály (Wolf Izrael))

Lukács-Lövinger György meg a többiek. Való igaz, túlnyomórészt zsidók voltak, a teljes tárgyilagosság azonban megköveteli, hogyha csak egy nem zsidó is volt köztük, ne mondjuk, hogy mind zsidók, márpedig itt meg kell említenünk a kétségkívül magyar és paraszti származású Nagy Imrét, aki úgyszintén ezzel a csapattal érkezett. Más kérdés, hogy ezek a kalandorok nem azonosíthatók magával a zsidó néppel.)

Lenint magát is nemzetközi erők csempészték át Svájcra és Németországon valamint Finnországon át - akár holmi veszedelmes háborús fertőző vírus -, Oroszországba. Trockijt és elvbarátait még regényesebb és rejtélyesebb körülmények között hajózáztatták át Kanadából az égő Oroszországba.) Leninnek tehát személyes gyakorlata volt ebben s Kun Bélával mintegy visszaadta a Nyugatnak a kölcsönt. Áruló jele Kun megbízatásának, hogy visszatérve, nem mehetett Kolozsvárra élő családjához, előbb Bécsbe kellett utaznia a Lenintől kapott titkos megbízatás teljesítésére. Nem csoda az sem, ha a Tanácsköztársaság bukása után hasára zsinegelt négy kiló arannyal szökött át a határon Ausztriába.

A PATKÁNYFORRADALOM TETTE-E LEHETŐVÉ MAGYARORSZÁG FELDARABOLÁSÁT?

Magyarország hadserege ősi hagyományaihoz híven példásan megállta a helyét a háború vérzivatarai közepette, s noha emberi életekben százezres veszteségeket szenvedett,

még a háború végnapjaiban is jelentős harci erőt képviselt, Közép-Európában egyetlen más hadsereg sem mérkőzhetett vele, minden bizonnyal még akkor sem bírnak vele, ha egyesülten indítanak támadást ellene.

És ezt a magyar haderőt teljes harci szervezettségében, hadi készenlétében érte a háború befejezése s tisztjei vezetésével szervezett egységekben, harci alakulatait, fegyvereit megőrizve, rendben vonult vissza a határok mögé.

Minden túlzás és eszményítés nélkül mondhatjuk: ez a hadsereg kétségkívül meg tudta volna védeni hazáját.

Bizonyára akadnak, akik e kijelentés hallatára felhörrennek, arra gondolván, miként tarthatta volna fenn magát egyedül a magára maradott magyar hadsereg Európa egész hadiarzenáljával szemben.

Attól kell tartanunk, ez a felfogás erősen torzító és egyoldalú. A háborút átvészelt Európa sem hadászati, sem erkölcsileg nem volt alkalmas egy holmiféle új keresztes hadjárat elindítására. Az olaszok semmiesetre sem jöttek ellenünk. Az erősen megtépázott francia hadsereg akkori állapotában aligha gondolhatott új támadó háború megindítására, s ha netán megkísérlik ezt, az angolok semmiképpen sem tartanak velük. A környező államok hadseregei pedig jelentéktelen harci erőt képviseltek.

Ez a kérdés egyik oldala. A másik viszont az, hogy a magyar haderő, ha fegyverben és egységben s a határok őrzésére, a haza védelmére rendelik ki, miként erről évszázadok során át példát adott, oroszládként küzd ősi szent földjéért, szülőföldjének minden rögéért, talpalatnyi helyéért. Nem, ezzel a léteért, hazájáért küzdő honvédő magyar hadsereggel nem bír a pokol minden ereje sem.

Történelmi példa is van erre: Törökország. Törökország, akit a győztesek szintén feldarabolásra ítélték, Kemál pasa vezetésével megvédte magát és egy talpalatnyi török területet sem adott fel.

A fegyverzetét, alakulatait megőrzött magyar hadsereget azonban lefegyverezték.

Az idegenuralmi párthatalom bukásának végső éveiben, 1984-ben, egy olvasói levél ürügyén rádióvitát

rendeztek A TANÁCSKÖZTÁRSASÁG VOLT- E A TRIANONI BÉKE OKA? címmel. A rádióvita célja: a közvélemény félrevezetése az 1919-i idegenuralmi forradalom felmentése.

L. Nagy Zsuzsa, aki ezt a feladatot magára vállalta, kategorikusan tagadja az idegenérdekű u.n. proletár forradalom szerepét Magyarország feldarabolásában. Egyik döntőnek szánt érve, hogy Magyarország sorsa már a Tanácsköztársaság létrejötte előtt eldőlt a különféle titkos szerződésekben (1915-ben Olaszországgal és Szerbiával, 1916-ban pedig Romániával) (a titkos szerződések további sorát nem említi), s úgy véli, Magyarország feldarabolása ekkor már elkerülhetetlen volt. Kár volna e hamis és avított érvek cáfolására időt fordítanunk. Célszerűbb, ha tüstént rátérünk a valós tények és körülmények ismertetésére. Való igaz, hogy a nyugati nagyhatalmak Magyarországot mint holmi szabad prédát koncként vetették oda prédára leső keleti szövetkezéseiknek. Mi több, már ezt megelőzően a pánszláv-szabadkőműves világmaffia elhatározta az útjában álló Osztrák-Magyar Monarchia felszámolását és ezen belül a Történelmi Magyarország megsemmisítését. Mindez azonban csupán terv volt, előzetes elgondolás, amit még valóra kellett váltani.

Fenti hibás szemlélet alapján arra az álláspontra is lehetne helyezkedni, hogy Magyarország sorsa már a háború kitörése előtt eldőlt, már 1912-ben (vagy akár még jóval korábban) mikor a szabadkőművesek elhatározták feldarabolását, vagy 1914-ben, az orosz cár és Románia között kötött titkos szerződés, valamint a Magyarország bőrére kötött egyéb titkos szerződés és a párizsi 1917 évi szabadkőműves világkonferenciánál.

Mindez azonban történelmi képtelenség: a kérdésnek a valóságban kellett eldőlnie, és akként is dőlt el, a katonai-politikai megvalósítás során. Ennek azonban leküzdhetetlennek látszó akadályai voltak A Magyarország elpusztítására törő erőknél tehát mindennek előtt ezeket az akadályokat kellett valamilyen módon áttörni, eltávolítani. Az elképzeléstől a megvalósításig nem mindig járható az út

s ki nem tudja, az elgondolások meglehetősen gyakran halomra dőlnek a megvalósítás során, sőt azt megelőzően.

Határozottan állíthatjuk: ebben az esetben a sötét tervek végrehajtása, gyakorlati kivitelezése áthághatatlan akadályokba ütközött, s a terv kitervelői és szervezői tökéletesen tisztában voltak ezzel.

- 1) Magyarország önvédelmi ösztöne s ennek felülkerekedése a végveszéllyel való szembekerülés során.
- 2) A külső frontokról szervezeten hazatérő, jelentős ütőerőt képviselő, a közép-európai térségben még ekkor is vezető helyen álló magyar hadsereg.
- 3) Az ország léte, felségterületeinek elragadására készülő ellenséges támadásra természetes körülmények között - ha nem bódítják el, nem iktatják ki a nemzet önvédelmi ösztönét - országos felkelésnek, mozgósításnak kellett volna felelnie, mintegy megszázaszorozva a magyarság önvédelmi erejét.
- 4) Jelentős tényezőként számbavehető Magyarország történelmi tekintélye bizonyos nyugati hatalmak (Anglia, Olaszország, Svédország és más nyugati országok pánszláv-szabadkőműves propaganda által nem fertőzött körei előtt.
- 5) Magyarország nyilvánvaló igazsága, elidegeníthetetlen ezer éves történelmi joga, történelmi birtokjoga saját felségterületének megtartására.

Mindez együttvéve leküzdhetetlen akadályt jelenthetett minden nemtelen országrablási kísérlet ellenében.

Következésképp a titkos tervek megvalósításán ügyködő sötét erőknek, hogy szándékaikat valóra válthassák

■ Mindenekelőtt le kellett szerelni, szét kellett oszlatni a magyar haderőt

■ Megzavarni a nemzet tudatát, megbénítani természetes önvédelmi érzékét, cselekvését

■ Világviszonylatban le kellett rombolnia Magyarország nemzetközi tekintélyét és fekete báránként odaállítani őt a nyugati hatalmak és a világ közvéleménye elé

Vegyük szemügyre ezek után, hogy mi történt.

- A frontokról rendben hazatérő magyar hadsereg egységeit a Károlyi kormány által kiküldött leszerelési biztosok lefegyverezték, fegyvereit erőszakkal elvették, aki ellenállt, lelőtték, a tisztek rangjelzéseit - akárha lefokozták volna őket - nyilvánosan letépték, a katonákat hazaküldték.
- Gróf Károlyi Mihály kalandorpolitikai mivoltára, félelmetes felelőtlenségére Tormai Cecil hoz fel döbbenetes példát. Károlyi nevetve s föltehetően maró öngúnnyal mondta a következőket:
„Minél kisebb az ország, annál nagyobbra nővök én. Mikor ellenzéki vezér voltam, megvolt egész Magyarország, mikor miniszterelnök lettem, elszakadt Horvátország és Szlavónia, öt megye marad mire köztársasági elnök leszek és Pest-Pilis-Solt-Kiskun vármegyéből fog állani az ország, mire király leszek” (Tormai Cecil: Bujdosó könyv I.79 o.)
- Linder Béla, a Károlyi kormányzatnak az ismeretlenség homályából előkerült zsidó hadügyminisztere a világ minden hadügyminiszterét megszégyenítő módon kijelentette: „Nem akarok több katonát látni!” Ennek szellemében járt el mindenben: a magyar fegyveres önvédelmet minden területen, minden formában lehetetlenítette.
- Aligha kell kiemelnünk, hogy mindez tökéletes összehangoltságot tanúsít a környező országok területabló támadásaival. A magyar haderő leszerelésével egyidejűleg indultak ugyanis a felbízott ellenséges hordák a magyar felségterületek megszállására, tudván, hogy nem kell központilag szervezett ellenállással számolniuk.
- A magyar önvédelem erőinek feltámadásával még ilyen körülmények között is számot kellett vetniök. Eszmélni, ocsudni kezdő nyugati körökben ugyanis rohamosan kezdett erősödni a Magyarország iránti rokonszenv. Sürgősen közbe kellett lépniök.
- Megmozdult hát és közbelépett a szabadkőműves-pánszláv világmaffia lenini vonala.
- Lenin a mindenre kapható és mindenre kész Kun Béla idegenérdekű csoportját titkos megbízatással, jelentős

aranymennységgel felszerelten, a bolsevik proletárforradalom megszervezése céljából még 1918 októberében Magyarországra küldi.

- Kun Béla hamarosan négy kommunista lapot indít (van pénze rá bőséggel a szovjetből ideküldött csapatnak), hogy bolsevik demagógiájával végsőkig megzavarja, megrontsa a pusztulásra kiszemelt nemzet önvédelmi tudatát.
- A nemzetközi „siker” óriási: Magyarországot vörös rémként állítják a világ elé. A csehek - a kedves Benes tervei alapján - javaslatot nyújtanak be Magyarország tökéletes elszigetelésére, pánszláv hurokkal való körülkerítésére és megfojtására: corridor sanitaire-t, egészségügyi övezetet kell létesíteni Magyarországnak a Nyugattól való elszigetelésére, oly módon, hogy nyugaton egy földsvot hasítanak le belőle és eképpen összekötik az újonnan létesítendő két pánszláv mozaikállamot, Nagy-Szerbiát és Csehoszlovákiát, mintegy előkészítve Magyarország véglegesen bekebelezését a Közép-Európában létesítendő Nagy Pánszláv Birodalomba.
- A magyar védősereg felszámolásával egyidejűleg három felől rumin, cseh, szerb fegyveres bandák hatolnak be a védtelenített ország felségterületére.
- Magyarországot immár senki sem akarja védeni többé.
- „A (magyar) bolsevizmus veszélye minden más meggondolást háttérbe szorított. Ez volt a békekonferencia vezérmotívuma.” - mondja ki a kegyetlen igazságot a zsidó M. Sayers - Albert E.
Kahn (A nagy összeesküvés Bp. é. n. 72.o.) Ezért kellett kiobbantani a bolsevista forradalmat Magyarországon!
- Mire a proletárdiktatúra - 133 véres nap után - megbukik, a helyzet már reménytelen és Magyarország immár jóformán menthetetlen.
- Magától értetődő, hogy a süllyedő hajóról menekülnek a patkányok. A kommün vezérei is ezt a

megoldást választották. Kun Béla a hasára zsinegelt négy kiló arannyal átszökött Ausztriába.

Magyarországot fekete vihként ellepte, befedte, szétmarcangolta a titkos erők által rászabadított vihar. Az a vihar, amelyről Henry Cabot Lodge amerikai diplomata ír „A VIHARNAK SOK A SZEME” c. munkájában. És ezek a szemek félelmetesek, országnyiak vagy éppenséggel világnagyságúak s láthatatlanul, égkeken vagy opálós-vérbíborban kerengenek prédául kiszemelt, gyanútlan országok fölött.

Elhallgattak a fegyverek. Párizsban a népek reményeitől övezve, összeült a „békekonferencia”. A tárgyalásokból a legyőzött feleket kirekesztették. Magyarország és Németország nem szólhatott bele sorsának alakításába és nem hallathatta a hangját.

PÉLDÁTLAN KULTÚRBOTRÁNY: RENDŐRI ŐRIZET ALÁ VETETTÉK A TÁRGYALÁSOK VÉGÉRE MEGHÍVOTT MAGYAR DIPLOMATÁKAT

A lényegi tárgyalások befejeztével, a döntések megtörténte és részletes kidolgozását, írásba foglalását követően ismét egy szégyenletesen alantas ravaszságú taktikai húzás következett be. A tárgyalások irányítói ekkor, amikor már minden eldőlt - meghívták a magyar békeküldöttséget.

Tisztában vagyunk vele, hogy ezt a silány cselszövökre emlékeztető fogást sokan majd hihetetlennek tartják. Félreérthetetlen ugyanis, hogy a másik fél, a magyar küldöttség akkorra időzített meghívását nem másért, csupán a hamis látszat kedvéért rendelték el, azért, hogy kendőzzék azt, ami történt, hiszen a magyar küldöttség már semmibe sem szólhatott bele, meghívása tehát egyedül a megtévesztést szolgálta.

A kívülről-belülről egyaránt védtelenné, kiszolgáltatottá tett és végtelenül jóhiszemű magyarok természetesen elfogadták még ezt a számukra felkínált lealázó lehetőséget is és megjelentek a tanácskozás előtt.

„A legfelsőbb tanács 1919. december 1-én hívta meg a magyar megbízottakat, akik Apponyi Albert gróf vezetésével 1920. első napjaiban érkeztek Párizsba. A CHATEAU MADRIDBA INTERNÁLTÁK ŐKET, AHOL RENDŐRI ŐRIZET ALATT ÁLLOTTAK.

CSUPÁN APPONYI GRÓFNAK ENGEDTÉK MEG - MAGAS KORÁRA VALÓ TEKINTETTEL, HOGY RÖVID SÉTÁKAT TEHESSEN A BOIS DE BOULOGNEBAN EGY RENDŐRFELÜGYELŐ KISÉRETÉBEN.

NYOMASZTÓ NAPOK VOLTAK...” (Henri Pozzi: Századunk bűnösei, 224)

Úgy bántak el velük, áldozataikkal, mintha bűnözők, közveszélyes bűnözők volnának. Így bántak el a diplomáciai szabályok szerint általuk meghívott magyar „tárgyalóféllal”.

S nem is tárgyalásra hívták meg őket, hanem csupán azért, hogy közöljék velük a végzést: Magyarország és a magyarság kivégzését. Követelték, hogy írják alá a végzést.

„VISSZAUTASÍTÁS ESETÉN AZONNALI KATONAI MEGSZÁLLÁSSAL FENYEGETTÉK MEG MAGYARORSZÁGOT.” (u. o.)

Ez pedig ekkor, az adott körülmények között halálos fenyegetés volt. Magyarországot ugyanis a belső felforgatók, árulók védtelenné tették, hatalmas hadseregét lefegyverezték és szélnek eresztették, hogy az ország képtelen legyen védekezni a rátörő fegyveres rablőhordákkal szemben

Apponyi gróf kérte Magyarország tárgyaló félként való elismerését. Clemenceau azonban hallani sem akart erről. Végül az olasz küldöttek és mások közbenjárására is csupán annyit engedtek meg Apponyinak, a baráti érzésű küldötteknek is csak ennyit sikerül kicsikarnia, hogy egyáltalán megszólalhasson a konferencián. Mondja el, amit akar, de úgy, akárha a levegőnek beszélne, mert mindaz, amit mond és mondhat - pusztá szó marad, érdemben már nem veszik tudomásul, hiszen közlendőjét a tárgyalási eljárásán kívül mondja el, a levegőbe szórva fájdalmas jajkiáltásait, a bűnös módon halálraírt nemzet jajsavát.

Az Apponyi Albert által elmondott tények hatásának jellemzésére idézzük meg az alábbi részletet:

„Apponyi gróf a konferencia előtt megrázó ékesszólással védte népe igazát. Olyan őszinte fájdalom remegett hangjában, hogy többen sírva fakadtak. **”NE BÁN JANAK ÚGY E NÉPPEL, MINT EGY NYÁJJAL. MOST, AMIKOR EL KELL DÖLNIE, HOGY A JOG ÉS SZABADSÁG HANGZATOS JELSZAVAIT ŐSZINTÉN ÉRTELMEZIK-E, EZEKRE A SZENT ELVEKRE HIVATKOZVA KÉREM A NÉPSZAVAZÁS ELRENDELÉSÉT. ELFOGADJUK ANNAK EREDMÉNYEIT, BÁRMILYEN LEGYEN IS AZ. HA ELLENFELEINK VISSZAUTASÍTJÁK A NÉPAKARATON NYUGVÓ IGAZSÁGOS DÖNTÉST, MEGIDÉZEM ŐKET AZ EMBERISÉG LELKIISMERETÉNEK ÍTÉLŐSZÉKE ELÉ.”** (u.o.)

Kérdezzük ma, háromnegyed évszázad tengernyi baja és két iszonyatos világháború üszkei közül:

HOL VAN AZ EMBERISÉG LELKIISMERETÉNEK ÍTÉLŐSZÉKE? MIKOR ÜL ÖSSZE VÉGRE MÁR AZ EMBERISÉG IGAZSÁGTEVÉSÉNEK, JOGVÉDELMEÉNEK, LELKIISMERETÉNEK AZ ÍTÉLŐSZÉKE, HOGY ELSŐPÖRJE A BŰNBEN, MEGTÉVESZTÉSBEN, CSALÁSBAN FOGANT TRIANONI HATÁROZATOKAT?

Apponyi szavait az igazságba, igazságosságba vetett mélységes hit hatja át, s szavai önkéntelenül is tanúsítják, hogy magyarként az emberi világ létének alapját képező erkölcsi világrendbe vetett törhetetlen bizalom hatja át („Az nem, lehet, hogy ész, erő / És oly szent akarat / Hiába sorvadozzanak/ Egy átoksúly alatt.”) Mert gróf Apponyi Albert még nem tudja, hogy az erkölcsi világrend megdőlt és a jogtiprás világrendjével cserélődött fel (vagy egyszerűen nem képes elfogadni ezt).

A NÉPSZAVAZÁS ELVÉNEK KIJÁTSZÁSA ÉS MEGTAGADÁSA

Mélypont volt ez. S Magyarország drámájának történelmi mélypontján Apponyi, a magyar küldöttség vezetője, megrendítő engedményt ajánlott fel a trianoni tanácskozás színe előtt: a hatalmas történelmi múlttal bíró Magyarország kész népeinek szavazatára bízni a sorsát és kész alávetni magát e népszavazás eredményének, „bármilyen legyen az”: kész vállalni ország és világ előtt, hogy testét - kedvezőtlen szavazási eredmény esetén - szétszedjék, vagyis kész vállalni e minden gyanút és rágalmat eloszlató ajánlat értelmében akár a nemzethalált is. Páratlan engedmény ez egy ezeréves ország részéről, hiába keresnénk párját a történelemben. Olyan ajánlat, olyan engedmény, amelyet jót akaró tisztességes ember, tisztességes testület nem utasíthat vissza

És Magyarország nemcsak itt, nemcsak Apponyi Albert gróf által, de mindenütt és minden lehetséges módon kifejtette igényét a népszavazás megtartására.

Újabb érthetetlen, hihetetlennek tetsző mozzanat: a trianoni „béketestületek” a legagyafürtőbb módon elhárították a népszavazás követelését.

Miért? Miért, ha a népszavazás megtartása egyetlen fél számára jelentett kockázatot: Magyarország számára, hiszen az ország ezáltal módot kapnak rá, hogy eldöntsék, megmaradnak-e a magyar szent korona fősége alatt vagy különválnak, magukkal vivén az általuk lakott területeket is.

Igazságos elrendezést óhajtó jószándékú tisztességes testületnek ettől az ámulatos felajánlkozástól megrendülten, két kézzel kellett volna kapnia a magyar ajánlaton.

De vajon mi történt? Olvassunk bele a magyar küldöttségnek a konferencia elé terjesztett beadványába:

„Nem látjuk semmiféle indokát Magyarország feldarabolásának sem általános érdekből, sem pedig a nemzetközi igazság szemszögéből. Mégis az lenne az egyedüli megoldás, mely helyettesíthetné a történelmi jogot s amely előtt készek mutatkoznánk meghajolni, mégpedig a vitatott (?) területeken lakó nép akarata. Magyarország -

amely jogosságának teljes tudatában meg akarja azokat tartani - és szomszédai között, melyek különféle ürügy alatt meg akarják kaparintani e területeket, csakis a népek jogosak határozni, ki legyen az, akihez tartozni akarnak. Minden megoldás, amelyik véleményük nélkül való lenne ÖNKÉNYESSÉGTŐL VOLNA BEMOCSKOLVA. EGY ILYENNEK ERŐSZAK ÁLTAL VALÓ LÉTREHOZÁSA ERŐSZAK ÁLTAL VALÓ ELPUSZTÍTÁSNAK LENNE ALÁVETVE, MIHELYT AZ ERŐVISZONY MEGVÁLTOZIK, S MINDENKI CSAK ERRE AZ ELVÁLTOZÁSRA VÁRNA. CSAK A SZABADON KIFEJEZÉSRE JUTTATOTT NEMZETI AKARAT KÉPES A RÉGI JOG HELYETT, AMIT ANYIRA SZERETNEK VITATNI, EGY ELFOGADHATÓ ÚJ LÉTREHOZÁSÁRA, RÁKÉNYSZERÍTVE AZOKRA IS, AKIKNEK A SZÁMÍTÁSÁT KERESZTEZNÉ. Amennyiben az okok, melyeket az imént felsoroltunk területünk megtartása érdekében nem látszanának Önök előtt elég nyomónak, kérjük ki azok véleményét, akiket a kérdés közelebbről érdekel és NE RENDELKEZZENEK VELÜK ÚGY, MINT EGY AKARATNÉLKÜLI ÁLLATCSORDÁVAL. Itt van ezeknek az oly gyakran hangoztatott nemzetközi igazság- és szabadságjogokról szóló nagy elveknek a döntő pillanata, itt van az alkalom, hogy az azokat hirdetőik őszintesége próbára tétessék.

Ezen elvek erősségének birtokában KÉRJÜK A NÉPSZAVAZÁST MINDAZOKON A TERÜLETEKEN, AMELYEKET EL AKARNAK VITATNI MAGYARORSZÁGTÓL" (Magyar béketárgyalások. A magyar békeküldöttség munkájáról való beszámoló 1922. I. 31-32 pont.)

Ezt a megrendítően igazságkereső s a világtörténelemben alighanem egyedülálló ajánlatot, amelyben egy ősi nép képviselője kész kockára vetni ezernyi véráldozattal, ezer évi gigászi küzdelemmel megőrzött elidegeníthetetlen birtokjogát, történelmi jogát a maga felségterületére s mindent egy népszavazás eshetőségeire bízni, a tárgyalás vezető személyiségei süket füllel hallgatták és a népszavazást megtagadták.

Megtagadták, mert tudták, tudva tudták, hogy a népszavazás csak egy eredménnyel zárulhat, azzal, hogy a történelmi Magyarország lakosságának óriási többsége elutasít az ország felségterületének megcsonkítását célzó minden kísérletet és a Magyarország tartozás mellett dönt. Ez a tény a jelzések sokasága támasztotta alá. Nemcsak az országának döntő többségét kitevő magyarság, de még a befogadott nemzetiségek is, kiket pedig évtizedek óta bujtogattak nemzetközi pénzen felbérelt ügynökök - óriási többségükben a magyar hazához tartozás, a magyar hazában maradás mellett döntenek, így például azt erdélyi ruminok, a kárpátaljai ruszinok, tótok többsége is.

A trianoni maffiózók épp ezért nem voltak hajlandók engedni a magyarok követelésének és elrendelni az egész Magyarországon a referendumot.

A népszavazás megtagadása a leghitelesebb bizonyossága annak, hogy - a népszavazás valójában - közvetve - megtartott, hiszen azok, akik mindenáron meg akarták valósítani a maga nemében példátlanul álló igazságyilkolást, ország- és népgyilkolást, azért tagadták meg az ország-világ előtt nyilvánossá vált magyar követelést, mert tudták, ez sötét terveik bukását jelentené.

Mégis - jellemző a tárgyalást vezető, illetve a tárgyalásvezetőket irányító láthatatlan erők alattomos ravaszására, hogy később - a népszavazás megtagadásának szégyene, bűne alóli kibúvás lehetőségeit keresve, elrendelték Magyarország egy általuk kijelölt szűk területén a népszavazás megtartását, abban a határozott reményben, hogy ennek számukra kedvezőnek remélt kimenetele megrendíti a magyarok bizakodását és a világ elé hamis képet mutatgatnak a mellőzött népszavazás kimeneteléről.

Azonban rosszul számítottak és szégyenletesen felsültek fondorlatos próbálkozásukkal.

A SZÚRÓPRÓBA SZERINT MEGRENDEZETT SOPRONI NÉPSZAVAZÁS TANÚSÁGTÉTELE

Hasztalan volt azonban a magyarok minden követelése. Valóban úgy bántak el velük, mint egy

akarat nélküli állatcsordával. Különös módon azonban egy népszavazási kísérletet mégis elrendeltek. Sopron városának hovatartozását eldöntendő, kiírták a helyi népszavazást.

Ugyan miért?

Könnyű átlátni. Azért mert az osztrák határszélen fekvő Sopron lakosságának 63%-a német nemzetiségű volt. Bizonyosra lehetett hát venni, hogy a város az Ausztriához csatlakozást választja. A próbálkozás kieszelőinek azonban csalódnuk kellett: a soproni választók túlnyomó többségben a Magyarországon maradás mellett döntöttek.

Lehetetlen nem látni ebben a szűrőpróba szerű eljárásban a rendkívül megfontoltan számító céltudatosságot. A cselszövők, terveik szerint, annak bizonyítására akarták felhasználni ezt, hogy a lakosság a többi területen is - ahol a magyarok követelése ellenére sem tartottak népszavazást - a Magyarországtól való elszakadásra szavaztak volna."

A fondorlatos terv azonban a visszájára sikerült.

„A trianoni béke volt az egyetlen, melyben (...) minden (népszavazást visszautasítottak amit a békekonferencia elé terjesztettek.” (Yves de Daruvár: Trianon. A feldarabolt Magyarország 93.o.)

„Mivel a szavazás eredménye 65%-ot mutatott Magyarország javára Ausztriával szemben, ilyen tapasztalat nem ismétlődhetett meg. (Mi több) Az Entente a magyar nyugati határsávot Ausztriának ítélte, hogy ezzel is elhintse a viszálykodás magvát. Olaszország közbenjárása nélkül még ezt a sávot is felosztották volna a csehek és szerbek között, hogy Magyarországtól elvágják az egyetlen nyugatra néző ablakot.

Nyugat-Magyarország elcsatolása (annektálása) előtt a régi Magyarország több más nemzetisége is követelte, hogy Magyarország területéhez tartozzon, de sajnos minden hiábavalónak bizonyult. Főleg a muraközi vendek és szlovének szerettek volna Magyarországon maradni, akiket egyszerűen hivatalból Jugoszláviához csatoltak. A kelet-szlovákiai (észak-magyarországi) ruszinok és bánáti svábok szintén hiába küldték tiltakozásukat a békekonferenciához Magyarországtól történő elszakításuk ellen.” (u. o. 94.o.)

Hozzátehetjük: maguk az erdélyi ruminok is ellenállást fejtettek ki Ruminiához való csatolásuk ellen.

„Marius Moutet képviselő a trianoni béke vitája alkalmával (a francia képviselőházban) így kiáltott fel: „A néprajzi kisebbségeket megkérdezésük nélkül adták oda olyan országoknak, melyeket nem ők választottak.” (u. o.)

Kiegészítésül meg kell jegyeznünk: olyan országoknak, amelyek sohasem birtokolták ezeket a területeket s amelyeknek semmilyen jogcíme nem volt ezekre a területekre a hamis állításokon kívül.

„Smuts tábornok, Dél-Afrika kiküldöttje követelte a népszavazást Erdély, Szlovákia (Észak-Magyarország), Ruszinszko és Horvát-Szlavóniára vonatkozóan. Jogosan érvelt azzal, hogy ezt a jogot Németországnak is megadták Schlosswig-Holstein, Szilézia és Kelet-poroszország esetében. Smutsot az angol Dominium csaknem valamennyi képviselője, valamint Japán, Lengyelország és Olaszország küldötte is támogatta. A népszavazástól azonban félték.

Aldo Dami kitűnő megfogalmazása szerint „A MEG NEM ENGEDETT NÉPSZAVAZÁS - TÉNYLEGES NÉPSZAVAZÁS!

Több ez, mint igaz felismerés: BIZONYÍTÓ EREJE ÁLTAL TÖRTÉNELMI VALÓSÁG, MERT A MAGYARORSZÁG ELLEN ÖSSZEESKÜVŐK NÉPSZAVAZÁSTÓL VALÓ FÉLELME, ÉS A NÉPSZAVAZÁS KONOK MEGTAGADÁSA NÉPSZAVAZÁS-NÁL NYOMATÉKOSABBAN TANÚSÍTJA, HOGY A TÖRTÉNELMI MAGYARORSZÁG AKKORI LAKOSAI, A NEMZETISÉGEKET IS BELEÉRTVE, ELLENE VOLTAK A MAGYARORSZÁGTÓL VALÓ ELSZAKADÁSNAK.

Jelentős szerepet játszottak a népszavazás elutasításában a „békekonferenciát” illetéktelenül és jogellenesen irányító cseh cselszövők.

BENES - tudósít Henri Pozzi - „NÉPSZAVAZÁS NÉLKÜL ELFOGADTATTA A TISZTA MAGYAR LAKOSSÁGÚ TERÜLETEKNEK CSEHORSZÁGHOZ VALÓ CSATOLÁSÁT”

Veterlé abbé, volt elzászi képviselő 1921. június 7-én a következőket mondta a francia képviselőházban: „Biztos vagyok benne, hogy egy népszavazás esetén sem a románok, sem a szerbek nem kapták volna meg a szavazatok egyharmadát sem... A népek akarata ellenére rendelkeztek. Ez vitathatatlan.” (I.m.98.o.),

A szemfényvesztő hamiskártyás módra kierőszakolt területi döntések következtében 20-30 millió embert három összesen 18-21 millió lakossal bíró nép jármába vetettek, s Magyarországot szétosztották azok között a néprészek között, akik vendégszeretetét élvezték s akiktől Magyarország soha sem foglalt el egy talpalatnyi földet sem.

A MAGYAROK ÁLTAL KÖVETELT NÉPSZAVAZÁS MEGTAGADÁSA MINDEN TÉNY-NÉL MEGGYŐZŐBBEN BIZONYÍTJA, HOGY A TÖRTÉNELMI MAGYARORSZÁG LAKOSSÁGÁNAK ÓRIÁSI TÖBBSÉGE RAGASZKODOTT HAZÁJÁHOZ ÉS AZ ELCSATOLÁSOK ELLEN VOLT. OLYAN TÉNY EZ, AMIT SENKI, A NEMZETKÖZI ÉLET EGYETLEN SZERVE, INTÉZMÉNYE ÉS A VILÁG EGYETLEN FELELŐS HATALMA SEM HÁRÍTHAT FÉLRE TÖBBÉ ÉS HAGYHAT FIGYELMEN KÍVÜL SEM MA, SEM A JÖVŐBEN.

Fentiek többszörös közvetett bizonyítékot szolgáltatnak rá, miszerint légbőlkapott rágalom minden olyan állítás, hogy a magyarok elnyomták a nemzetiségeket.

+ Főbenjáró tényadat a trianoni tárgyalásokat a háttérből irányító erők meglétére az a körülmény, hogy Magyarországtól, a népszavazás kérdésében még azt is megtagadták, amit Németországnak megengedtek hogy végrehajthassák feldarabolását. ez pedig nem a győztes hatalmak, hanem a pánszlávok érdeke.

+ Magyarország nemcsak területileg, de szellemileg és erkölcsileg is útjában áll nyugat felé irányuló terjeszkedésüknek. Szédült világuralmi terveiknek („Világ pánszláv proletárjai egyesüljete!”) a Magyar Bástyá az útjában áll, de útjában áll a világ bomlasztás erőinek is. Ezért a Magyarország elleni pánszláv-szabadkőműves roham. Ezt a bástyát kell mindenáron szétzúzni, lerombolni.

+ Az összeesküvők - hátukban az „Idősebb Testvérrel” (Orwell), a Nagy Pánszláv Óriással -, már ekkor a távolabbi jövőbe tekintettek, a második világháborút követő időkre, amikor terveik szerint sor kerül majd Nyugat-Európa lerohanására. Ehhez azonban előbb az ezredéves közép-európai védővonalat, védbástyát le kellett rombolni.

+ Ezért lépett a trianoni tárgyalások színterére a szabadkőműves maffia sötét háttéréből, az ismeretlenségből a két vezető szabadkőműves maffiózó, Eduard Benes és Thomas Masaryk, a régi világ két aláaknázója és megrontója.

MIÉRT MAGYARORSZÁGOT SUJTOTTÁK LE A LEGKEGYETLENEBBÜL?

Valóságos rejtély ugyanis, miért Magyarországgal, a "háború kényszerültjével" (Ady) bántak el a legembertelenebbül?

Igaz, ami igaz, Németországot is alaposan elintézték, kibelettek, meghurkolták, nyomorba zöcsköltek, halálos tüskékkel sündisznómódra megtűzdelték, akárha jövődö hitlerek mindenképpen eljövetelet akarták volna ekképpen előidézni (ahogy másfelől a lenineket, trockijokat, sztálinokat is a világ nyakára vetették). Mégis amit Magyarországgal tettek még a Németországra mért csapásokat is nagyságrendekkel fölülmúlja.

Miért cselekedték ezt?

A rejtély mibenléte a következőkben áll:

■ Semmiképpen sem Magyarország volt a szövetséges nagyhatalmak elsőszámú ellenfele.

■ Jobbára mégcsak ellenfele, ellensége sem volt sem Franciaországnak, sem Angliának, sem Olaszországnak.

■ Magyarország, mint ez köztudott, félfüggőségi viszonyban élt ekkor a habsburgista Ausztriával, amely évszázadokon át mindent lehető elkövetett, hogy felfalja, magába olvassza, s a magyarok ettől, a kéretlenül nyakukba települt ország-piócától érthetően, szabadulni szerettek volna.

■ Határozott jelek egyöntetűen arra utaltak, hogy Magyarország nem akarta a háborút s próbálta a maga szerény lehetőségei szerint megakadályozni azt. Ha a francia és angol diplomáciának füle volt - és tudjuk, a titkos diplomáciának, ha akarja, nagyon is éles a füle -, akkor erről tudnia kellett és tudott is.

■ Tudniok kellett a szívélyes - és több mint szívélyes - évezredek szentelte angol-magyar és francia-magyar kapcsolatokról is

■ Tudniok kellett és tudtak arról is, hogy Magyarország Európa egyik legrégebb, legnemesebb és legműveltebb országa meg még sok egyéb ehhez hasonlókat

Miért vetették hát oda Magyarországot áldozati bárányul a húsára kiehéztet ragadozó farkasoknak?

KOHOLT ÜRÜGYEK MAGYARORSZÁG FELDARABOLÁSÁNAK MEGOKOLÁSÁRA

A) Magyarország volt a főbűnös a világháború kiobbantásában - nem Princip, nem a szerb Fekete kéz, nem a pánszláv-szabadkőműves világmaffia! Mintha Magyarország nyomott volna fegyvert a szerb-zsidó Princip kezébe és Magyarország szervezte a magyarellenes pánszláv-szabadkőműves maffiát.

B) Idegen területeket foglalt el, idegen népekre települt, ezért rá kell kényszeríteni, hogy az elragadott területeket visszaadja.

C) Embertelenül elnyomta és beolvasztotta azokat a népeket, amelyekre fegyveres erőszakkal rátelepült.

D) A magyar alantas, civilizálatlan nép, barbár horda minden műveltség híjával.

E) Idegen test Európában, Ázsiából jött betolakodóként települt rá az itt élő magas műveltségű népekre, a szlávokra, illetőleg valach-ruminokra. (A történelmi hűség tárgyilagossága késztet rá bennünket, hogy a jelzett népet és országot történelmi hiteles nevén szerepeltessük.)

F) A Történelmi Magyarország lakosságának döntő többsége a jelen évszázad elején még mindig idegen etnikumú, főleg szláv és oláh volt.

G) A magyarság X. századi Európába való fegyveres betörése szétzúzta az egységes Nagy Középeurópai Szláv Birodalmat, minden szlávok mérhetetlen kárára.

Valójában mindez nem más, mint az évtizedek óta állami támogatással folyó szláv-rumin propaganda történelemhamisító tételsorozata. Mind ennek pontosan a fordítottja igaz:

Az első (A. pont) állításainak cáfolatára ismétlés volna kitérünk.

A B.) ponthoz: Magyarország egy-két visszacsapás jellegű átmeneti kitöréstől eltekintve sohasem törekedett idegen területek elfoglalására, idegen népek beolvasztására. Magának a Történelmi Magyarországnak a Kárpát medence földrajzi egységével azonos területét - miként ezt a legújabb kutatások cáfolhatatlanul kimutatták - senkitől sem foglalta és nem is foglalhatta el, tekintve, hogy itt ősidők óta vele azonos etnikumú szkíta-hun-avar stb. népek éltek.

Szlávok az avar birodalom széthullása után létesült átmeneti bolgárszláv vazallus fejedelemségek révén kerültek a Kárpát medencébe. A Balkánról évszázadok múltán beszivárogni kezdő valach-ruminoknak ekkor még nyoma se volt. III. Endre, Árpád-házi magyar király 1291-i oklevele akként rendelkezik, hogy az országban található valamennyi rumint egyetlen királyi birtokra telepítsék össze.

A C.) ponthoz: Magyarország utóbbi ezredének története az idegen nemzetiségek szakadatlan betelepülésének, beszivárgásának története. Jellemző tényadat, hogy pl. a német ajkú betelepülések nemzetiségi egységei nyolc évszázadon át szabadon virágozhattak - akárcsak a többi betelepült, beszivárgott nemzetiség - egészen a legutóbbi időkig, mindaddig, míg a ruminok uralma alá nem kerültek.

A D.) ponthoz: az államalkotó magyarság kultúrájáról, művelődéséről - többek között - ezeréves nyugati kapcsolataink beszélnek.

Az E.) ponthoz: Fajilag tekintve: a magyar nép a legjellegzetesebb, legtisztább európai fajok egyike. Ennek titka szkíta etnikumában és őseredeti európaiságában rejlik. (Hiteles ókori szerzők Európa őslakóinak, ősnépének vallják a szkítákat) Mindezt nem azért mondjuk el, mintha az ázsiai eredet alantasabb vagy megbélyegző volna, amiként némelyek ezt beállítani próbálják.

Az F.) ponthoz: Magyarország összlakosságán belül a század elején a ruminok létszáma az 1910-ben megtartott hiteles népszámlálás szerint mindössze 15.7 százalékot tett ki, a szlávok száma elenyésző volt.

A G.) ponthoz: A magyarok nem zúztak szét soha semmiféle Középeurópai Nagy Szláv Birodalmat, tekintve, hogy efféle Középeurópai Nagy Szláv Birodalom a pánszláv történelemhamisítók agyában is csupán a XIX. században keletkezett.

Ha viszont létezett volna efféle mondvacsinált birodalom, és az magyarok megcselekszik azt, amit rájuk fognak - aligha tehettek volna nagyobb szolgálatot az emberiségnek.

ERDEKE VOLT E A GYŐZTESEKNEK A TÖRTÉNELMI MAGYARORSZÁG SZÉTZÚZÁSA?

Terjedelmes tanulmányban taglalhatnánk csupán kellő alapossággal ezt a kérdés Itt természetesen nincs mód erre, így hát csupán néhány jobbára köztudott tény felemlítésére kell szorítkoznunk:

■ Magyarország utóbbi ezerévi történelme során sohasem viselt háborút a nyugati hatalmak, Franciaország és Anglia ellen.

■ Magyarországot a két jelzett néppel és hatalommal kölcsönös megbecsülés és hagyományos barátság fűzte össze.

■ Ez a hagyományos barátság még abból a korból eredt, amikor még a független Magyarország Európa egyik nagyhatalma volt.

■ Alapja ennek a történelmi megbecsülésnek és barátságnak az a magas művelődés és erkölcsi felfogás, amelyet a három nemzet a maga történelmi léte során alakított ki.

■ Írott források szerint Anglia királyi vérből eredő hercegei már a XI. század elején a magyar királyi udvarban találtak otthont, menedéket s éppúgy fordítva is.

■ Jelentősebbek voltak ennél a sok évszázados diplomáciai és művelődési kapcsolatok.

■ A XIV. században a magyar-francia barátság megtestesüléseként a francia Anjou-királyi ház fehérliliomos királyai (Nagy Lajos és Anjou Mária) viselték a magyar koronát.

Vajon miféle érdek készítette a nyugati hatalmakat, hogy részeseivé váljanak a trianoni nép-genocídiumnak e háborítatlan évezredes történelmi kapcsolat és barátság ellenében?

Szerepet játszott-játszhatott-e ebben bármiféle jól felfogott érdek?

Ámde, ha nem a történelmi múltat, hanem a jövőt vették tekintetbe, mit remélhettek, miféle jót, biztonságot várhattak ettől a rémtettől, hiszen valamennyire is világosan látó szellemek már akkor felismerték és kimondták: Trianonban új háborút, új, világégést készítenek elő, és annak első borzalmas rohama (London bombázása, Párizs megszállása, mérhetetlen emberáldozat és a két nagyhatalom hanyatlása) máris elérte őket.

Hát akkor miért tették? Azaz, pontosabban fogalmazva: miért adták hozzájárulásukat ahhoz, ami Trianonban végbement?

Sportnyelven szólva: a Történelmi Magyarország és a régi Közép-Európa - a közép-európai védővonal - szétzúzásával a nyugati hatalmak óriási öngólt rúgtak maguknak: önön létük alapjai ellen támadtak.

MIÉRT DOBTÁK ODA MAGYARORSZÁG TESTÉNEK
A MEGHAGYOTTNÁL NAGYOBB DARABJÁT
ANNAK A ROMÁNIÁNAK, AMELYHEZ EZ A
TERÜLET SOHASEM TARTOZOTT ÉS AMELYNEK
SEMMILYEN VALÓS JOGCÍME NEM VOLT ERRE?
MIVEL ÉRDEMELTE KI EZT ROMÁNIA?

A talány mibenléte a következőkben áll:

■ A ruminok a háború kellős közepén szövetségre léptek a nyugati hatalmakkal.

■ Egy évre rá, akár holmi kosz papírrongyot, félrevágták ezt a szerződést és katonai együttműködésre léptek a németekkel, illetve a központi hatalmakkal.

■ A ruminok politikai szótartása, hűsége, szilárdsága meglehetősen köztudott, rövid történelmük során minden szövetségesüket becsapták, cserbenhagyták, minden szomszéd-jukat megrabolták, minden jótevőjüket megmárták.

Sajnos, a tótok és rácok történelmi szerepléséről sem tudunk jobbakat mondani.

Miért tépték hát szét és miért dobták oda nekik Magyarországot?

KI VOLT, MELYIK ORSZÁG VOLT A „NÉPEK
BÖRTÖNE”? HONAN ERED EZ AZ ELNEVEZÉS?

Szabadkőműves-pánszláv körökből eredt ez a rágalom is, s meg kell hagyni, szükségtelen volt túlságosan gyötörni az elméjüket, hogy ezt a fogalompárt „népek börtöne” kiagyalják. Ott volt ugyanis a „NAGY TESTVÉR” (Orwell), a cári nagy Orosz birodalom, amely többévszázados erőszakos, szívós terjeszkedésével, idegen népeknek a kancsuka áldásai alá kényszerítésével a világ népei szemében már régesrég kivívta ezt az elnevezést. Csak át kellett ragasztani a címkét Magyarországra: egy kis nyál és csettintés, és már el is készültek vele. Nem kellett hozzá különösebb elmeél és különösebb lelemény,

Nem zavartatta őket csöppet sem az (akárcsak a mai címkeragasztókat), hogy a címke sehogy sem illik új

viselőjére, akire pontosan az ellenkezője igaz. Magyarország ugyanis A NÉPEK ELDORÁDÓJA VOLT, LEGALÁBBIS SZENT ISTVÁN KIRÁLY ÓTA (997-1038.) AKI JÓSZERINT ÖRÖKSÉGÜL HAGYTA A MAGYARRA A VENDÉGEK BEFOGADÁSÁT ÉS VÉDELMEÉT, KIMONDVÁN A MAGYARORSZÁG ŐSI ETNIKAI EGYSÉGÉRE VÉGZETES SZAVAKAT: „GYÖNGE ÉS TÖRÉKENY AZ EGYNYELVŰ ÉS EGYERKÖLCSŰ ORSZÁG.” (Magyar Törvénytár I. 1000-1526. évi törvénycikkek).

A magyarság ezer éven át ezekhez a Szent Istvánnak tulajdonított végzetes szavakhoz tartotta magát és határait nyitva tartotta minden betelepülni akarónak, menekülőnek, oltalomkérőnek. Eként települtek, szivárogtak be a Balkánról a valach-rumin kóbor pásztorok, s a török elől menekülő, befogadásért könyörgő szerbek. Ekként vált Magyarország, amely ezer éven át a nemzetiségek eldorádója volt, többnemzetiségű állammá, jöllehet a nemzetiségek együttes aránya sem érte el a magyar őslakosság 20-25 százalékát. Magyarországnak ezzel a befogadó szerepével a befogadottak a legrutábbul visszaéltek. Mindez tagadhatatlan történelmi tény.

VOLT-E BÁRMILYEN JOGA A GYŐZTESEKNEK
MAGYARORSZÁG FELDARABOLÁSÁRA?

Mintha holmiféle jólismert, házias jelenetnek volnánk a tanúi:

Rosszalkodtak a nebulók, rossz fát tettek a tűzre. Nosza nevelőik előkapták a nádpálcát, a nadrágszijat, s hogy móresre tanítsák, istenigazában elnáspángolták őket.

Tételezzük fel, rakoncátlan lurkók esetében, hogy az efféle „ügyintézés” netántán elfogadható (noha újabban némelyek erőteljesen kétségbe vonják az efféle elrendezésnek az eredményességét).

Nemzetek között, nemzetközi síkon, világviszonylatban azonban vajon alkalmazható-e ez a nádpálca-elv? Hát még bunkó, mészároskés, hóhérbárd formájában? Játshatja-e a büntetőbácsi szerepét egyik állam

a másikkal szemben? Miféle jogon? Miféle erkölcs, miféle felhatalmazás nevében? Ki adhat erre felhatalmazást? Kivált ha ez a világrész-szintű büntetődés nem a történelmi tények s a tényleges igazságtétel nevében történik, hanem éppen fordítva, minden jog és igazság ellenére, a hamisítás, csalás, hazudozás, területragadozás jegyében s érdekében? Azok érdekében, kik a terjeszkedő úrhatnamság lázában égve, hol az egyik, hol az másik félhez csapódva bekkelték végig a háborút, s a béke beállta után szemérmetlenül előretolakodva szomszédjaik húsából óhajtanak minél nagyobb darabot elragadozni? Erre jó a békétárgyalás?

Békétárgyalás? - álljunk meg egy pillanatra ennél a szónál. Hogy fér össze a béketeremtés és büntetés, a béke szolgálata és a háborúnál háborúbb háború, háborút megtetéző háború, országgyilkolás és népfeldarabolás - hamis ígék, csalás, vesztegetés, hazugságdömping és bűnös tanok nevében?...

**ÉRDEKE VOLT-E A GYŐZTES HATALMAKNAK
EURÓPA TÖRTÉNELMI RENDJÉNEK,
EGYENSÚLYÁNAK, ÖSI HÁRMAS
TAGOLÓDÁSÁNAK SZÉTZÚZÁSA?**

Európának több mint ezer éven át a kisebb-nagyobb háborús ütközésektől, illetve a nagy keleti-délkeleti fegyveres betörésektől (mongoltatórok, törökök) eltekintve alapvetően megvolt a maga történelmi rendje és történelmileg kialakult egyensúlya. Általános összeurópai háborús összecsapásra sohasem került sor, és - talán az egyetlen Lengyelország kivételével - fővonalaiban az államok felségterületei, határai sem szenvedtek lényegi változásokat. Franciaország, Olaszország, Spanyolország, a skandináv államok és a németek lakta területek keretei lényegében változatlanok maradtak, és nem változtak a történelmi Magyarország határai sem.

Európa történelmi rendje ezer éven át tartotta magát. S ez a rend a történelmi egyensúlyon alapult. Eszelős merénynek, „sült örületnek” (Szabó Dezső) tűnt volna e

történelmi rend, e természeti-történelmi úton kialakult egyensúly felforgatásának még a gondolata is.

Tagadhatatlan történelmi tény, hogy e történelmi egyensúly fenntartásának keleti-délkeleti terhére egy ezredéven át a középeurópai államok, Magyarország és Lengyelország viselték, főként Magyarország, amely egymaga tartotta fenn a mongoltatórok 1241-1242 évi Európa teljes letarolására indított rohamát. Magyarországon tört meg a világhódításra törő iszlám nagyhatalom rohama is. Magyarország, amelyet nem mi magunk magyarok, de az egész Nyugat is Európa védőbástyájának nevezett, csaknem belerokkant ezeknek az óriási erejű pusztító támadásoknak a feltartóztatásába (1241-1242-ben nyugati szerzők megállapítása szerint „MAGYARORSZÁGOT A TATÁROK HÁROMSZÁZ ÉVI FENNÁLLÁS UTÁN MEGSEMISÍTETTÉK.” A török hódítókkal vívott másfél évszázados hősi küzdelem - „A VÉGVÁRI KÜZDELMEK KORA” valósággal megtizedelte vagy éppenséggel megnegyedelte a magyarságot.

**VÉGZETES TÖRTÉNELMI BALFOGÁS VOLT
EURÓPA EZER ÉVE FENNÁLLÓ TÖRTÉNELMI
RENDJÉNEK, HÁRMAS TAGOLÓDÁSÁNAK A
SZÉTZÚZÁSA, EURÓPA TÖRTÉNELMI
EGYSÉGEINEK SZÉTVERÉSE, A MAGYAR
VÉDŐBÁSTYA LERONTÁSA: A NYUGATI
HATALMAK SAJÁT VÉGZETÜKET IDÉZTÉK ELŐ
EZÁLTAL.**

**MAGA A TÉRKÉP TANUSKODIK ERRŐL
CSALHATATLANUL: MÍG A RÉGEBBI NAGY
KELETI (TATÁR-TÖRÖK ÉS EGYÉB) ROHAMOK
MEGTÖRTEK A KÖZÉP-EURÓPAI VÉDŐGÁTON ÉS
NEM ÉRINTETTÉK A NYUGATOT, ADDIG A
HÁRMAS TAGOLÓDÁS S A VÉDŐGÁTRENDSZER
LEROMBOLÁSA UTÁN A KELET VÖRÖS ROHAMA
EURÓPA SZIVÉIG HATOLT, AKÁRHA VÉR
BORÍTANÁ EL EURÓPÁT.**

MEGVESZTEGETÉSI VILÁGTÜLEKEDEÉS A PÁRIZSI „BÉKEKONFERENCIÁN”

Ami a párizskörnyéki u.n. „béketárgyalásokon” folyt, aligha lehetne érzékletesebben jellemezni, mint Thomsonnak, az akkori angol légügyi miniszternek a szavaival: „Rákok marakodása a vízi hulla fölött.”

Tökéletesnek mondható a kép. Thomson feltehetően személyes élményből indul ki: látnia kellett a valóságban is ezt a jelenetet, ahogy a kiehéztet rákok a tengerfenéken egymással is tusakodva szétmarcangolják a „vízi hullát”. Pozzi megfogalmazásában: „férfiak és nők (!) tolongtak és tülekedtek sóvár kapzsisággal a konc reményében.”

Henri Pozzi felbecsülhetetlen szolgálatot tett az emberiségnek a békemaffia ülésezése alatt folyó megvesztegetések tényadatainak ismertetésével, még akkor is, ha felsorolása bizonyos kényes pontokon tétován elakad. Ismertetésünkben jobbra az ő útmutatásait, beszámolóját követjük

A megvesztegetési hullám felcsap a legmagasabb körökig, a szó szoros értelmében az egekig.

Fentebb már utaltunk rá, hogy a négy és fél éven át hömpölygő vérfolyamok elülte után - a háború más formában való folytatásának jeleként - még az ediginél is bővebb áradásban tarajlottak fel az aranyfolyam, a rubelek, lejek, dinárok, frankok lélekvásárlásra, világszédítésre szánt folyamai. Ennek az áradatnak jószerint senki sem tudott ellenállni. Vezető lapokat, újságfejedelmeket, politikusokat, államférfiakat pénzelték le és vásároltak meg, hogy céljaik képviselőit bírák őket. A megvesztegetések égis duzzadó aranyfolyamainak áradásáról akkoriban mindenki tudott, mindenki beszélt erről, még maguk a megvásárolt lapok is, akik ezen a réven is azt akarták előmozdítani, hogy méginkább megvásárolják őket.

Az angol Viscount Bryce írja: „A magyar nép ellenségei teljesen kezükben tartják a (világ)sajtót. A jugoszlávok és oláhok ügyeit tárgyalják, de egyetlen brit lapot sem ismernek, amely a magyarok ügyét karolná fel.” (Viscount Bryce: Vita a magyar békeszerződésről 12.o.)

„A Balkán-válságok, a bolgár trónváltás, a szerb-bolgár háború, mind megmutatták, hogy a Balkán irányítását Oroszország a maga számára követeli.”

A kakukkos órák, melyek ezidőtájt érkeznek Oroszországból, rubeleket rejtegetnek. A guruló rubelek nyomán szinte egyidőben lépnek fel Dobrowsky és Palacky a cseheknél, Kollár a tótoknál, Gay a horvátoknál, Mickiewicz a lengyeleknél - az egész fronton egyszerre üti fel a fejét a pánszlávizmus fantomja.

A néplélek e nagy kűtmérgezói üldözési téveszméiket, izgató anyagot oltanak be a nemzetiségekbe, hogy állandóan elnyomottaknak érezzék magukat Hartwig, „A SZLÁVOK MÓZESE”, mint ígéret földjét mutogatja a szerbeknek és románoknak a kettős monarchiát.

Igy válik folyton fenyegető aknává az európai béke számára: Szerbia.

Ez a kis ország, amelyet nemrég egy hüvelykujjal is le lehetett takarni a térképen (...) területét megkétszerezte (megsokszorozta).

A turbulens kis ország, ahol minden kávéház egy fiók-szkupstina, amióta 500 millió frankot kapott a párizsi bankoktól, egyre merészebb. A szerb újságok diadalmasan hirdetik cirillbetűs vezércikkeikben, hogy a szlávok történelmi útjának eddig csupán első részét futotta meg. Sajtójukból állandóan a piszok özöne hull a Monarchiára, elsősorban a magyarokra.

Blaznovis, a szerb rége4ns már régen megmondotta „ha a Monarchia testén a legkisebb karcolás fog jelentkezni, ott leszünk, hogy mérget csöpögtessünk bele”.

A szláv olló két szára közé ékelt birodalom, amely eddig A HAJLÉKTALAN NEMZETISÉGEK MENHELYE VOLT (köztük a szerbeké is). fokozatosan vesztí polarizációs képességét, amellyel maga köré vonzotta a kis népeket (...)

Popovic térképe már 1905-ben 15 államra bontva mutatja a Monarchiát.

A Monarchia külügyi helyzete a lehető legrosszabb Rossz világsajtója van. Európaszerte a lehető legellenségesebben hangolt a közvélemény. A pánszláv

mozgalom hatalmas titkos diplomáciával dolgozik, az oláhok kitartó makacssággal árasztják el a világot monarchiaellenes vádiratokkal, a szabadkőművesség kiadta a jelszót: Censeo Austriam delendam!” (Perlaky Lajos: I. Ferenc József Bp, 1938, 193 o.)

Aranyban fuldoklik a megvásárolt, szabadkőműves kezekben levő sajtó. Eladó a világ! Minden megvehető!

Harmadik Richard shakespearei felkiáltása: „Lovat, lovat! Lóért országomat! - a következőképpen módosult: „Pénzt ide, pénzt! Pénzért országokat, országdarabokat!”

„Románia meg volt arról győződve” - írja Pozzi - „hogy a pénz mindenható erejével eléri, amit akar”

A jelek szerint nem is tévedett. Jonel Bratiau Henri Pozzinak elkérkedett vele (maga Pozzi számol be erről a Századunk bűnöseiben), hogy Románia Erdélyt 10.000.000 aranyon vásárolta meg.

A Daily Mail 1 millió fontot fordított szerb propagandára. Bazil Zaharov multimilliomos félmillió fontot. A cári megvesztegetések összegei a csillagokig érnek.

A francia közvélemény megdolgozására egymillió rubeles megvesztegetési alapot létesítettek Bukarestben.

Take Jonescunak, a román miniszterelnöknek a cári kormány havi ezer rubellel jutalmazza szolgálatait. „Akadt olyan francia miniszter, aki az orosz rubelek szétosztását (Izvolzkyval) együtt végezte.”

„Megteszek mindent, hogy a sajtóra hassak - közli Izvolzsky, a párizsi orosz nagykövet Szazonov orosz külügyminiszternek írt 1912. dec.5-i levelében - ez annak érdekében történik, hogy biztosítsam azoknak a politikusoknak barátságát, akikre szükségünk van (...) Nem szólok bele közvetlenül a pénzek elosztásába, de a megvesztegetés üdvös és célját eléri(...)Igyekszem személyesen befolyásolni a legfontosabb párizsi lapokat: a Temps-t, a Matin-t, a Journal des Debats-t, a l'Echo de Paris-t. Főleg a Temps (a francia külügyminisztérium félhivatalosa) magatartását kell kiemelnem, amelynek hasábjain most Tardieu energikusan ostromolja az osztrák politikát.”

„Hála Istennek - teszi hozzá valamivel később -, nem kell többé küzdenem a francia közvélemény azon meggyőződése ellen, hogy idegen érdekek sodorják a háborúba...”

„Hála a párizsi sajtó utálatos megvesztegethetőségének - fűzi hozzá Raffalovics -1909től a cárizmus bukásáig az olvasóközönség bizalmát élvező lapokban egyetlen olyan politikai, gazdasági, pénzügyi vagy katonai cikk sem jelent meg, amely leleplezte vagy meghiusította volna Oroszország terveit”.

„A békekötés óta szakszerűen vezetik félre és elszántan csalják a francia közvéleményt” - teszi hozzá Pozzi.

Ez hát a sűrűn hangoztatott francia-orosz és francia-román, francia-szerb és francia-cseh „történelmi barátság” valóság háttere: megvesztegetés, és a francia közvélemény hamis hírveréssel való megtévesztése. megtévesztése.

Henri Pozzi „a pánszláv maffia intézőbizottságára” utalva a következő: megjegyzéseket teszi:

„A minden oroszok cárijának „lekötelezettjei” olyan jól végezték feladatukat, hogy hű szolgálataikat Szentpétervárott a megszabott áron felül kívánták megjutalmazni. Sor került tehát a busásan kihasználható vasúti, bánya és erdőengedmények osztogatására. A legkülönbélebb ipari és pénzügyi vállalkozások opciói röpkeidő alatt a levegőben. Csak utánuk kellett kapni, hogy meggazdagodjon az ember.”

E konkrét tényeken túl nyitva marad a nagy kérdés: vajon kik állak a háttérben, kik és miért mozgósították ezeket az óriási pénzügyi összegeket? Kik és miért pénzelték az egész Európát veszélyeztető és veszélybe döntő pánszláv világhatalmi törekvéseket, a KÖZÉP-EURÓPAI MÁSODIK NAGY PÁNSZLÁV BIRODALOM létrehozásáért indított aranyfolyamokat? Kik álltak láthatatlanul a látható megvesztegetők mögött? Honnan özönlött elő a megvesztegetésnek ez az áradata, ez a töméntelen pénz és arany, amelynek az elszórtan fennmaradt adatokból is csupán egy részét látjuk, csupán, ahogy mondani szokták, a

jéghegy csúcsát, de hova ér le az alja, micsoda mélyvilágba vagy alvilágba?

Gondolhatunk-e másra, minthogy a titkos világalraelmi erők mérhetetlen anyagi forrásaiból?

De foglaljuk egybe Henri Pozzi és mások nyomán a rendelkezésünkre álló világmegvesztegetés adatait!

Románia: 10 millió arany

Szerbia: 10 millió

Temps: 4 millió

Journal de Débats: 200.000

Figaro: 100.000

Daily Mail: 1 millió font

Bazil Zaharov: félmillió font

Négy reggeli lap: 75-75.000 frank

Charles Rumbert szenátor: 50.000 frank

Gaulois: 30.000 frank

Radical: 20.000 frank.

A leghalványabb kétség se férhet hozzá, hogy ezek a felsorolt összegek csupán csekély részét képezik a lepénzésre fordított összegeknek. Hova ment el a többi? Kiknek a zsebébe vándorolt?

Ám ha gondolatban kissé egybevetjük a kézzelfoghatóan fennmaradt adatokat, figyelmen kívül hagyva a megvesztegetésre fordított orosz és egyéb rejtett forrásokból eredő óriási összegeket, s csupán a román és szerb húszmillió tételt vetjük egybe azokkal az összegekkel, amelyeket Henri Pozzi a sajtó megvesztegetésére fordított összegekként feltüntet, úgy tüstént szemünkbe ötlük, hogy a sajtó a jelzett összegeknek csupán egy kis töredékében részesült. Hova mentek el hát a további milliók? A válasz csak egy lehet: a trianoni tárgyalások küldötteinek és befolyásos politikusoknak a megvesztegetésére.

A lehetetlen megvalósítását ostromló, terjeszkedési lázban égő, idegen felségterületek bekebelezésére áhító balkáni politikusok azonban még így sem voltak nyugodtak nem voltak biztosak a dolgukban és más hatásos eszközöket is bevetettek.

A PENDELY-AKCIÓ AVAGY: SZAJHÁK A SZAJNÁN

(E szakasz bevezetőjéül mégegyszer idézzük III. Richárd shakespearei kiáltását: „Lovat, lovat! Lóért országomat!”- hogy ideillő parafrázisát e szakasz élére helyezhessük: „Szoknyát, szoknyát! Szoknyáért országokat!”) (Finomított változat)

Mert mi történik, ha netán valakik mégis ellen találnának állni az aranyhullámok embereket lehengetítő nyomásának? Mert igaz, igaz, az aranyhullámok felcsapnak a magas politika küszöbéig, netán oromzatáig. De hátha? Hátha valaki mégis meginog és visszalép és azt mondja, nem, ezt már nem barátaim?

Világos, valamit ki kell találni, valami újat bevetni. Nem ördögösség. Ami az aranyáradatnak ellenáll, azt ledönti majd egy másik erő, leszedik lábáról a szajhák. Párizst, a viperamérgű tárgyalásokat beveszi az aranyfolyam utáni szex-folyam, a Balkánról idevezényelt s jó pénzért mindenre kapható gyönyörű szajhák rohama. Akit már nem érdekelt a pénz és az aranycsábításnak ellenállt, engedékennyé zsibbad az ágyban a forró karok és testrészek között. A szexhullám a legvégsőkéig ellenálló szirteteket is ledönti. Olyan területe ez a létezésnek, hogy még Pozzi, a trianoni békeölök rettenthetetlen ostromozója is elérzékenyül és megengedően egy kicsikét, már-már szentimentálissá válik. Hiába, ez már a szexuális forró számum, s akit ennek szele megcsap, már maga sem állhat jót egészen magáért. Bizony itt még Pozzi is diszkrétebbé (titkolózóvá és finomkodóvá) válik s ahol csak lehet, nem nevezi nevén a dolgokat. és mégis nélkülözhetetlenül hézagpótló, amit mond s az emberiség háláját kiérdemli vele. Figyeljünk jól, idézzük:

“Take Jonescu és Bratianu: gyönyörű nők koszorúját vonultatta fel a konferencián az “igaz ügy” védelmére. A hölgyek legnagyobb része a bukaresti előkelő társaság tagja volt. Valamennyien Románia hatalmának növelését tűzték ki célul. Ezek az elragadó honleányok ostromolták a konferencia politikusait, diplomatait és szakértőit a román haza érdekében.

Cantacuzeno herceg mosolyogva mesélte e könyv szerzőjének, hogy "valóban csak Takenak támadhatott ilyen kitűnő ötlete. Szegény Antonescunak szinte elállt a lélegzete, amikor Clemenceau gratulált neki a szép hölgyekhez."

A szerb diplomata amerikai feleségei és azok barátnői is veszedelmesen feldúlták a konferencia döntőbíráinak nyugalmát. Egész Páris ünnepelte és csodálta Veznicsnek, a szerb követ feleségének szépségét. A követségi estélyeken ez az elragadó asszony komoly és szenvedélyes barátokat toborzott a szerb ügynek. Szalonját: állandóan államférfiak, diplomata és pénzemberek látogatták. Ezek a tekintélyes személyiségek tolongtak és vetekedtek egy-egy teáért és aprósüteményért, amelyet a szép női kezek osztogattak.

Ebben a mámoros légkörben - a békeszerződések az asszonyok akarát szentesítették(...).

A kis Doriáról, aki ragyogó tavaszt varázsolt a hotel Crillon komor szürkeségébe, mindenfelé azt suttogták, hogy hermafrodita.

A vöröshaju "72-es számú" Brünnből jött, öt nyelven beszélt, sok Extra Dryt és Armagnacot fogyasztott és jártas volt az érzelmi élet minden apró játékában.

A Trouville Avenue titokzatos irodáiban talán többet ártott Magyarországnak, mint amennyit maga Benes ártott...

Nagyon sokan ezen az úton biztosították a csehek számára a győzelmet a Hotel des Reservoirs termeiben, a Maxime páholyaiban, a Park Monceauban és a Champs Elyséen.

Volt egy asszony, aki egymaga túlragyogta a "félhivatalos" segítőtársakat. Első diadalát egy gyermekkirály feletti győzelmének köszönhetette.

Azután Benes szolgálatában legyőzött egy "tisztalelkű aggastyánt". A gyermekkirály és az aggastyán egyaránt belepusztult a nagy szerelembe.

"Rákok csatája a vízi hulla felett" - mondták a trianoni békéről...

És a jóllakott rákok szívesen simogatták ollóik hegyével a najádok vonagló testét.

"Madame Alexandre" történelmi szerepet töltött be, de a közvélemény ma sem tud róla semmit. Pedig emléke ma tizenhat év után is édes: a trianoni szereplők megkérgesedett szívében.

A francia közvélemény, amely jóindulatú és hiszékeny: keveset hallott a háború és a béke kulisszái mögött lefolyt eseményekről. Csak annyit tud, amennyit a hatalom birtokosai jónak láttak vele közölni.

A szereplők cselekedeteiről, lelkületéről, valódi lényéről mitsem ejt. Csak hazugságokat ismer. A történelem legérdekesebb fejezeteit nem olvassák fel a gyermekeknek.

A közvélemény azt hiszi, hogy minden úgy történt, ahogy az iskolakönyvek tanítják és a francia akadémia tényleges és reménybeli tudósai hirdetik. Ezek rendületlenül megállapítják:

"jól munkálkodtak hazájuk biztonsága és dicsősége érdekében."

Ha mégis vannak ellenbizonyítékok, miért nem hozzák azokat nyilvánosságra?

Azért, mert sokan vannak, akiknek védekezni kellene és sokan vannak, akik bosszút állnának...

A levéltárak számtalan titkot őriznek arra vonatkozólag, hogyan irányították a háborút, hogyan feleltek meg a hadvezérek feladatuknak."(i. m.215-217)

Egy lefekvésért egy országdarabot 67 nagyvárossal, millió nyüzsgő élettel, erődök, paloták sorával.

Henri Pozzi ezúttal, szokások szókimondásától eltérően, rózsanyelven beszél. Így is kivehető azonban sorai mögül a döbbenetes valóság: Trianonban a szajhák döntötték el végérvényesen Közép-Európa és Magyarország sorsát.

Pozzi szavai ott sűrűsödnek talán leginkább rejtelmessé, ahol a következőket mondja:

„Volt egy asszony (?), aki egymaga túlragyogta a „félhivatalos” (szajha) segítőtársakat. Első diadalát egy gyermekkirály(?) feletti győzelmének köszönhetette. Azután Benes szolgálatában legyőzött „egy tisztalelkű aggastyánt”.

A gyermekkirály és az aggastyán egyaránt belepusztult a nagy szerelembe(?)”

Pozzi tehát itt egy tisztos öregúrról szól - sub rosa, akit ugyancsak megcsapott a parfümös szoknyák szele, annyira, hogy bele is szédült a virágárba és az magával sodorta. Még az is nyomjelzőnek vehető, hogy éppen Benes, a trianoni fő cselszövő húzza be őt a csőbe.

Rejtélyes szöveg, jöllehet tartalmaz bizonyos bajosan felderíthető nyomokat. Rendkívül sokat elárulna pedig az ottani eseményekről, ha tudnánk, ki volt az a titokzatos, megnevezhetetlen, tisztalelkűnek mondott aggastyán, aki a fenti sorokból következtetően egyáltalán nem lehetett akárki, ha Pozzi őt egy gyermekkirállyal vonja párhuzamba. Kétségkívül a „trianoni karnevál” egyik vezéralakja, talán éppen legfőbb vezéralakja lehetett. Anélkül, hogy találgatnánk, kire eshet a gyanú, utalunk Pozzi kissé korábbi szövegére:

”Szegény Antonescunak (a román küldöttség tagja) szinte elállt a lélegzete, amikor Clemenceau gratulált neki a szép hölgyekhez.”

Ennyi, ami kivehető. Találgatni lehet és szabad. De semmiesetre se keressük őt a mellékfigurák között.

Szakaszunk befejezéseként idézzük hozzáuk fel Henri Pozzi drámai vallomását munkája sorsáról és az igazság ismertetésének adott lehetőségeiről:

”A forradalmak szerteszórták a legyőzött államokban a titkos irattárak ezernyi undorító, szégyenteljes adatgyűjteményét...” - írja megvesztegetettek táboráról Henry Pozzi. ”A háború előtt, alatt és után számtalan döntő bizonyíték került a kezembe. Barátaim és ügynökeim a párizsi szerb követségen dolgoztak. Clemenceau - megfigyelői minőségben - maga helyezte el a román követségen, amelynek számjeles könyve és titkos jegyzéke nyitott könyv volt számomra két éven keresztül. A Temps és az ”Agency des Balkans” teljes hírszolgálati anyaga és titkos levelezése 10 éven keresztül rendelkezésemre állott. Éppen olyan jól tudom, mint az érdekeltek maguk, hogy kinek miért és mennyit fizettek a békekonferencián: bizonyos befolyásos és kapzsi lelkiismeretek elnémitására.

Tudom, milyen kedvezményekkel jutalmazták egy-egy gazságot vagy hitszegést. Tudom, hogy kik s mi célból változtatták át az igazság és jog békéjét az üzérkedés sokadalmává...”

Félreérthetetlen szavak: a trianoni békekonferencia irányítóit, legfőbb vezetőit vesztegették meg és nyerték meg az igazság felhóhérolására. Milyen kár, hogy Pozzi nem mer továbbmenni és névszerint sorra megnevezni az érintett politikusokat, az emberiség sírásóit, romlásbadöntőit. Sajnos, maga Henri Pozzi is úgy látja, hogy ekkor (a huszas években) még nincs lehetőség a teljes igazság feltárására, mert a bűncselekmények olyan irtózatossá, hogy azt a francia és európai köztudat egyszerűen nem bírja elviselni:

”A hivatalos hazugságok olyan mélyen gyökereznek a francia köztudatban”, írja, ”hogy a teljes felvilágosítást közvéleményünk nem tudná elviselni, és nem is tudna a hirtelen feltárt igazságban hinni.”

Az elkövetett szörnyett tehát olyan irtózatossá, a hazugság hatalma olyan óriási, hogy a szörnyű világbüntény valóságát bizonyító adatokat az emberek szinte képtelenek volnának elfogadni.

”Kétségbeejt, hogy a jóhiszeműség, a tudatlanság és a hiszékenység következtében hazám (Franciaország) éppoly vakon rohan a szakadék felé, mint húsz évvel ezelőtt... Öszintén fájjalom, hogy - miután mindmáig kötve voltam - a most nyilvánosságra hozott adataimat és bizonyítékaimat nem mondhattam el régebben. Még jobban sajnálom azonban, hogy: még ma sem mondhatom el a teljes igazságot!”

A GYŐZELEMME VALÓ VISSZAÉLÉS KATASZTRÓFÁHOZ VEZET

Akadhat-e józan ítéletű ember, aki nem látja be, hogy a békekötés még győzelem esetén is méltányosságot követel? A történelem, az emberi tapasztalatoknak ez a kimeríthetetlen tárháza, beszédes példákkal tanúsítja, hogy diadalmaskodó hatalmak bukásának egyik elháríthatatlan oka a győzelemmel való visszaélés, másik fél gátlástalan és

teljes legázolásának ösztöne, a másik végletes tönkretételének embertelen hajlama?

A jó győzelem az ellentétek és ellenségeskedések tartós s esetlegesen végleges kiküszöbölésének eszköze, alkalmá, kiváló lehetősége. Aki szertelen indulataitól, hajlamaitól hajtva, gyűlölettől fűtve ennél többre tör - magának ássa a vermet.

A trianoni békemaffia döntései óta eltelt időszak félelmetes eddigi - és várható - fejleményei ezt igazolják.

A KÖZNAPI ÉS A POLITIKAI GONDOLKODÁSRÓL

Történelmi események mélyebb megértésére törekedve, némileg el kell térnünk a mindennapi közélet során belénk ivódott természetes, jámbor és egyszerű (együgyű) élet- és világfelfogástól, amelyet a társas együttélés viszonyaihoz való szükségszerű békés és harmonikus igazodás és alkalmazkodás követelményei alakítanak ki. Mivel merőben másfajta gondolkodást igényel a társadalmak, államok, embertömegek sorsának irányításához szükséges politikai, diplomáciai, vezetés, ügyintézés. Itt messzetekintő előrelátás szükséges, az eshetőségek, bekövetkezhetőségek, a lehető kedvező és hátrányos alakulások, személyi és társas viszonyokban beállható változások, fordulatok, várható vagy váratlan csapások, csapdák gondos előzetes mérlegelése.

A kétféle gondolkodásmód összekeverése, felcserélése súlyos zavarok forrása.

A VILÁGMÉRETŰ, EMBERISÉG-LÉPTÉKŰ GONDOLKODÁSRÓL

Lehetséges-e egy még átfogóbb jellegű gondolkodás, az egyedi vagy szellemi szintet egy nagyságrenddel meghaladó társadalmi vagy politikai gondolkodást is meghaladó léptékű, emberiség- vagy világszintű gondolkodás?

Fordítsuk meg a kérdést: lehetséges, hogy efféle szellemiség ne jött volna létre az évszázadok, évezredek folyamán

Elképzelhető az efféle gondolkodásnak egy még tágabb nyomtávú, magasabb szintű módja, a világméretű politikai gondolkodás, egy olyasféle gondolkodás, amely az egész világot, az egész emberiség alakulását-alakítását veszi látókörébe és annak eshetőségeire összpontosít, méghozzá abból a célból, hogy megszerezze a világ fölötti uralmat olyképpen, hogy valamilyen módon (bármiképpen, bármi áron) leigázza, s a maga hatalma alá hajtja a világ valamennyi népét, az egész emberiséget.

Vagyis, más szóval: lehetséges, hogy létezik egy világunkat irányító erő, amelyről nem tudunk? Egy olyan szellemiség, amely a világ átfogó problémáinak a felfogására, nyomon követésére irányul?

Teljesen ésszerű, szükségszerű következtetés, hogy efféle szellemiségnek léteznie kell. Természeti törvénynek tekinthetjük, hogy az élet, az emberi élet minden szintjének meg kell-kellett teremtenie a maga szellemi, értelmi vetületét, s ennek szükségszerűen létre kellett hoznia a maga szervezetét, testületét.

Ezt a szervet, testületet legtalálóbban és egyszerűbben Világkormányának nevezhetjük.

Világos, hogy, mint az élet minden jelenségének, úgy ennek a szervnek, testületnek, szellemi erőközpontnak is kétféle irányultsága, kétféle meghatározottsága lehet: az emberiség szolgálata vagy pedig uralása.

Miként dönthető el, hogy a kettő közül melyik érvényesül.

Szerintünk egyszerűen. Amennyiben ugyanis ez a testület az emberiség haladása, boldogulása érdekében működik, úgy valamennyien tudnánk létezéséről és tevékenységéről, hiszen ebben az esetben ennek a szervnek semmi oka sem volna a titkolózásra önmaga elfedésére, elrejtésére és így mindent megtett volna, hogy tevékenységét megismerjük s tőlünk telhetően elősegítsük.

A logikai gondolkodás kényszere a második eshetőség fennállását igazolja.

Vagyis: léteznie kell egy láthatatlan világkormánynak.

A kötelező ellenőrzés és önellenőrzés jegyében még egyszer fel kell vetnünk: lehetséges ez, vagy csupán a logika, a formális logika valamiféle csapdája ez, a logika buktatója, a pusztá képzelet terméke?

Összegezve az elmondottakat s a tényeket mérlegelve, mégis arra a következtetésre kell jutnunk, hogy efféle láthatatlan szervnek, világkormánynak, mindegy, hogy minek nevezzük - léteznie kellett és létezett is.

Aki nem fogta fel, hogy a nagy világmegrázkódtatások, forradalmak, háborúk nem maguktól keletkeztek, hanem szervezett erők tudatos tevékenységének következményei, az semmit sem értett meg az emberi történelemből.

A NAGY TÖRTÉNELMI KATAKLIZMÁK HÁTTÉROKAIROL

Kutatási területünknek talán a legkényesebb pontjához érkeztünk, egy olyan világkérdéshez, amelyhez a jelenlegi helyzetben óvakodva nyúlunk az emberiség legkiválóbb, legbátrabb szellemei is, s ha tehetik, inkább megkerülik a kérdést, nehogy rájuk süssék a rosszhiszemű elfogultság bélyegét. Ámde erről a problémakörrel lehetetlen nem beszélni, így hát a trianoni határozatokkal kapcsolatban akarva- nem akarva, nekünk is érintenünk kell ezeket a kérdéseket, köztük a világkormány mindinkább előkavarodó kérdését. Előre kell bocsátanunk törhetetlen eltökéltségünket s kényszerültségünket az igazság kimondására, de egyben a legszigorúbb tárgyilagosságra, pártatlanságra is. (Tárgyalásunk során ennek, úgy véljük, lépten-nyomon bizonyítékait is adjuk.)

Világosan kell látnunk: az emberiséget sújtó nagy kataklizmákat, a háborúkat nem egyes országok, népek oktalansága, hebehurgya természete idézi elő, hanem szervezett erők tudatos tevékenysége. Évszázadok óta ez az erő - amelyet mások nyomán legcélszerűbb Világkormánynak nevezünk - váltja ki és vezérli a

háborúkat és forradalmakat, mivel olyan erő ez, amely a romlás által reméli elérni világuralmi célját.

Valójában a világ sorsát alakító és a tömegek sorsára döntően kiható kollektív események sematikus menete meglehetősen egyszerű. A forradalmak a népi elégedetlenség termékei. Míg jól mennek a dolgok és jól él a nép, miért adná fejét a tömeg lázadásra, forradalomra? Ezt inség, elnyomás vagy tartós háború váltja ki. Mert mind közül tán a háború a legalkalmasabb a fennálló társadalmi állapotok felforgatására, tömegláadások, forradalmak kiváltására, a társadalom alapjainak, építményeinek szétzúzására. bő alkalmat teremt a további rombolásra. A háború kiobbantása, ha a kellő előkészítés már megtörtént - már könnyebben végrehajtható, némelykor egy revolvergolyó is megteszi. A nagy francia forradalom 1798-ban éhínséggel indult. A bolsevista forradalom viszont véresfekete növényként a háború talajából, a háború közepéből sarjadt ki

A BÉKEMAFFIÁT MOZGATÓ HATÓERŐKRŐL

Könnyű belátni: társadalmi megrázkódtatások, háborús csapások ismétlődései a meglevő rend alapjait zúzzák szét s vele a szokáshagyományokra, régi intézményekre, törvényekre közerkölcsre, eszményekre, szellemiségre is bomlasztóan hatnak, a meggyöngült közegellenállás és önvédelem, a fellazult vagy megzavart tájékozódás lehetővé teheti új, veszedelmes eszmék és háttérerők érvényesülését, hatalomra jutását s az elszabadult demagógia, a tömegmegtévesztés révén a világuralomra törő erők előtérbe kerülését, netán hatalomra jutását. Valójában minden forradalom, minden háború egy lépés a titkos erők világuralmának a megvalósítása felé, a rombolás az ő szolgálatukban áll, ezért támogatnak minden bomlasztó elemet.

A láthatatlan világkormánynak ez vezethet nyomára.

Korunk egyik legizgalmasabb kérdése ez. Mert mindinkább terjed a felismerés, hogy bizonyos erők világuralomra törnek, s számosan állítják, hogy létezik

világkormány és annak létrehozását a zsidóknak tulajdonítják.

Meg kell hagyni, ezt a feltevést különféle tényadatok is valószínűsítik. Valószínűsítik, de nem bizonyítják s ezért ennek állítását feltétlen objektivitásunk jeleként elhárítjuk magunktól, noha be kell vallanunk, azért is így kell tennünk, hogy elhárítsuk magunkról az antiszemitizmus vádját. Mert jelen világunkban bátran lehet valaki angolelles, franciaellenes, magyarelles (akár Magyarországon is), s lehet német-, olasz-, norvég-, svéd-, finn-, török-, tatár-, japán-, kínai-, arab- vagy bármilyen más-ellenes (hadd ne soroljuk fel itt a világ valamennyi népét), csak zsidóellenes nem lehet, mert akkor a sajtó felfalja és a törvények is tiltják (?) A zsidó tehát kivételezett a világ össze népeivel szemben.

Szabadon szerethető vagy gyűlölhető tehát bárki a földkerekség népei közül, szabadon ki lehet mondani bárkiről bármi igazat vagy igaztalant, kivéve a zsidót. Ez a jelenlegi világhelyezethez, s ehhez nekünk is alkalmazkodni kell. Tárgyi bizonyíték híján így hát a valószínűség ellenére elhárítjuk a zsidó világkormány feltevését, de nem a szabadkőműves-pánszláv világkormányét, amelynek létezését tények özöne tanúsítja. Ettől, sajnos, nem tekinthetünk el. mivel nélkül tárgyunk visszasüllyedne az érthetlenség ködébe s továbbra is érthetetlen maradna mindaz, ami ezekben a végzetes évtizedekben lezajlott, a trianoni békemaffia háttere éppúgy, mint Közép-Európa szétverése, Magyarország feldarabolása, a keleti nagy rabszolgaállam létrehozása, emberek százmillióinak (2 milliárd embernek) nemzetiségi és marxi rabságba vetése, a hitlerizmus és sztálinizmus pénzelve s a második nagy világégés előkészítése.

Nevén kell neveznünk ezeket az erőket. Számos más szerző nyomán a pánszlávizmussal összefonódó világsszabadkőművességben és ennek titkos központi kormányzatában jelölhetjük meg ezt, noha be kell vallanunk: a világkormány létezése kellően még nem bizonyított.

A HÁBORÚ ELŐKÉSZÍTÉSÉN MUNKÁLKODÓ VILÁGURALMI ERŐK

A fentiek során utaltunk már a szabadkőművesség és a pánszlávizmus törekvéseinek a múlt század végén bekövetkezett összefonódására. Bizonyos erők a jelek szerint már hosszú évszázadokkal, valójában évezredekkel ezelőtt elválaszthatatlanul összeforrtak a világuralom megteremtésének gondolatával. Mint minden törekvéssel ezzel is számot kell vetnünk. Hatalmi szempontból végső fokon a horror vacui kérdésére vezethetők vissza ezek a tények: minden testet vezérelnie kell valaminek, így hát érthetőnek kellene mondanunk azt, hogy némelyek az emberiség vezérlésére, uralására törnek. Csakhogy az emberiség sem vertikális sem horizontális értelemben, sem fajilag, sem tagolódásában nem tekinthető egyetlen összefüggő testnek. Épp ellenkezőleg: faji, etnikai és politikai tagolódása történelmi és természeti erők öntörvényűen kialakult képződményei. S elemi, történelmi erők törvényszerűségeinek bizonyossága szerint egyes tagjai egészséges fejlődésének, kibontakozásának nélkülözhetetlen követelménye az öntörvényűség, a teljes szuverenitás, a szabadság és függetlenség: országok, népek, nemzetek létének, fejlődésének elemi feltétele ez s ha ez elvész, ha ettől valamilyen kívülről-felülről rátörő erő megfosztja, óhatatlanul bekövetkezik a hanyatlás, a feltartóztatlan rohamos romlás és az emberiség pusztulása. Az emberiség fölötti világuralom megszerzésére irányuló törekvések ellentétesek az emberiség elemi érdekeivel, s talán ez a legmélyebb oka, hogy a világuralom megvalósítására irányuló törekvések Alexandrosztól Julius Caesarig, Dzsingisz kánig és a világfelforgatás bolsevista kísérletéig sorra mind elbuktak, és - remélhetőleg - a jövőben is el kell bukniuk.

VILÁGURALMI TÖREKVÉSEK ÚTJÁBAN ÁLLÓ AKADÁLYOK

Mindenestre látnunk kell: az efféle világuralmi törekvések útjába jószerint áthághatatlanak, legyűrhetetlennek tetsző akadályok tornyosulnak.

■ Mindenek előtt a nemzetek, országok, a nemzeti érzés, a hazaszeretet, a népi nemzeti közösségekhez, önálló arculathoz, fajtához, szülőföldhöz való ragaszkodás.

További erős akadályok:

■ Mély történelmi gyökerekre épülő történelmi tudat és múltismeret

■ Magas műveltségű, nagy történelmi háttérű népek, nemzetek

■ Értelem, értelmiség (Lásd a bolsevizmus hirhedt értelmiségellenességét)

■ Erkölcsi szilárdság, évszázados erkölcsi hagyományok

■ Szilárd történelmi államiság

■ Központi fekvés, stratégiaileg kedvező elhelyezkedés

■ Magasszintű népi nemzeti tudat

■ Viszonylagos faji tisztaság

■ Történelmi megállapodottság, kiforrottság, viszonylagos jólét

■ Tartós békeállapot. (Boldog békeidők)

Világos, hogy egy világuralomra törő erőnek mindezeket az eleven gátként útjában álló ellenerőket, népeket, országokat kell mindenekelőtt szétmorzsolnia, hogy akarátát érvényesíthesse.

Fölismerhetők-e ezeknek a törekvéseknek jelei és következményei századunk eseményeiben?

És vajon lehetséges-e, volt-e, létezhetett-e és netán létezik-e efféle titkon tevékenykedő szervezett erő, holmiféle árnyékként, láthatatlanul működő világkormányzat? S szerepet játszott-e ez a világháborúk előkészítésében?

Zoroaszter tanainak értelmében (a fény és a sötétség, a jó és a rossz párharca) vessük fel fordítva is a kérdést:

lehetséges-e, hogy ne létezzen? Lehet-e fény sötétség, sötétség fény nélkül? Ahogy mondják, még Istennek is van árnyéka. Isten árnyéka pedig, miként tudjuk, a Sátán.

Ha pedig létezett efféle világkormányzat, úgy nyilvánvaló, hogy akarata ellenére nem jöhet létre a háború. Más szóval: a háborút a világkormányzatnak kellett előkészítenie és elindítania.

Az előkészületek a leghatározottabb formában már jó eleve megtörténtek. A háború forgatókönyvét kidolgozták, különös tekintettel a függöny felgördülése utáni nyitó jelenetre, a szerepeket kiosztották, a szembenálló feleket kijelölték, semmi kétség nem lehetett aziránt, hogy mi készül, s az is világos volt, ki melyik oldalon áll majd. Az oroszok már 1912-ben megkezdtek a mozgósítást. Ferenc Ferdinánd is évekkel korábban tudta, hogy meg fogják ölni, még azt is megmondták neki, melyik városban végeznek majd vele.

Kutatási területünknek talán legkényesebb pontjához érkezünk. Ki kell mondanunk: a nagy világégést a szabadkőműves-pánszláv világmaffia készítette elő. Mert fekete szemellenzővel járnánk, mint a lovak, ha nem vetnénk számot azzal, hogy a háború előkészületeire már jóval korábban sor került.

Nem hallgathatjuk el azt sem, hogy számos szerző szerint titkos világszervezetek, sőt egy láthatatlan világkormány pénzelte és készítette elő a világháborút. Ámde ennek a „láthatatlan világkormány”-nak a meglétére, miként már jeleztük, nem állnak rendelkezésünkre a kellő bizonyítékok.

HÁBORÚS HÍRVERÉS MAGYARORSZÁG ELLEN

„A világszabadkőművesség volt az, ahol minden, a Monarchia ellen összeesküvő, minden Magyarország pusztítására törő elem tárt karokra, megértésre s anyagi és erkölcsi támogatásra talált. Matematikailag ki lehet számítani, hogy e nagyarányú és mindig agresszívebb nemzetiségi mozgalom, egyik-másik szomszéd állam területi aspirációja, állandó mohósága és rablási vágya a Rudolf

trónörökös halála utáni időben vette kezdetét, s ettől fogva mindig nagyobb és nagyobb mértéket kezdett ölteni.

Innen számítható az a tervszerű aknamunka, mely a világ liberális, szabadkőműves vezetés alatt álló sajtójában az egész nyugaton megkezdette Magyarország ellen a vádak, a hazugságok és rágalmak hangoztatását, s - ismételjük - nem véletlen, hogy ezek legdurvábban, leghangosabban az ezen irányt követő lapokban jelentek meg.

Pár évtized alatt sikerült is nekik az országunk mellett addig kétségtelenül mindenütt megnyilvánuló szimpátiát mindenütt megsemmisíteni, s a művelt világot ellenünk hangolni.

Mikor így a talajt már előkészítették, egy újabb lépéssel tovább mentek. Az entente megalakításával beszorítottak bennünket egy gyűrűbe, körülvettek irigy és bizalmatlan, titkos terveket tápláló szomszédokkal, s az ország belsejében a radikalizmus és nemzetiségi mozgalmakkal teljesen legyöngítették a nemzetet.

Említettük már, hogy a nagyszerb propaganda milyen jó talajra talált a világszabadkőművességnél. A Francia Nagy Oriens nemcsak megértést tanúsított iránta, de még pártfogásába is vette, vezetését újabb és újabb lépések megtételére ösztökölte (---) Tudott dolog, hogy Szerbiát nem annyira Oroszország, mint a francia Nagy Oriens és a világszabadkőművesség bátorítása tette merésszé, és mindig merészebbé, s ugyanez volt védelmezője és irányítója az olasz és román aspirációknak is." (Dr. Somogyi István: a szabadkőművesség igazi arca. Bp.1929. 120-121.)

MÉGEGYSZER A VILÁGKORMÁNY LÉTÉRŐL- NEMLÉTÉRŐL

Fantazmagóriának rémlik, ámde mégsem lehetetlen, mi több talán szükségszerű, miként azt fentebb már kifejtettük. Titokra, rejtőzésre pedig a bűnnek van szüksége, a bűnnek és a félelemnek, a kettő olykor szétválaszthatatlanul összefonódik

Ki dönthet végérvényesen ebben a bonyolult kérdésben?

Halljuk a legilletékesebbeket!

MÓZES ÖTÖDIK KÖNYVÉNEK 7. RÉSZÉ a

következőket mondja:

„Amikor bevisz téged az ÚR, a te Istened arra a földre, amelyre már készülsz bemenni, hogy birtokba vedd, és elűz előled sok népet, a hettitákat, girgásiakat, emoriakat, kánaániakat, perizzieket és jebusziakat: hét népet, amelyek nagyobbak és erősebbek nálad, és hatalmadba adja őket Istened, az ÚR, és te megvered őket, akkor mindenestül irtsd ki azokat, ne köss velük szövetséget, és ne kegyelmezz nekik! Ne házasodj össze velük, ne add lányaidat az ő fiaikhoz, és ne végy fiaidnak feleséget az ő lányaik közül. Mert eltérítik fiaidat tőlem, és más isteneknek fognak szolgálni. Akkor pedig haragra gerjed ellenetek és hamar kipusztít benneteket az ÚR. Hanem ezt tegyétek velük: oltáraikat rontsátok le, szent oszlopaikat törjétek össze, fáikat vágjátok ki, istenszobraikat pedig égessétek el! Hiszen te Istenednek, az Úrnak szent népe vagy. Téged választott ki Istened, az ÚR, hogy tulajdon népe légy valamennyi nép közül, amelyek a föld színén vannak.”

ZSOLTÁROK KÖNYVE 110. zsoltár:

„Az ÚR van jobboldon:

királyokat zúz össze haragja napján.

Ítéletet tart a népek fölött, mindenfelé holttestek lesznek, összezúzza sok ország fejét.” (Biblia Bp.1979 778.)

TALMUD:

„A nemzsidónak nincsen apja, mert ők erkölcstelenségben vannak elsüllyedve: az ő magjukat az ÚR szabadjára engedte nekünk, amiként az mondatik: „Az ő testük, mint a szamarak teste és az ő magjuk, mint a lovagnak a magja.” (Talmud, Berakoth 55/a.)

A „kiválasztott nép”, a „felsőbbrendű faj” s a vele egyazonos „übermensch”, a „világuralomra hivatottság” - olyan kategóriák, amelyek tarthatatlan voltát - és egyben katasztrofális következményeit - az egész világtörténelem tanúsítja. Ha van tan, amelynek létezését, és hirdetését a földkerekség minden népének, az emberiség egészének és

legfelsőbb fórumainak meg kellene bélyegeznie és ünnepélyesen törvényileg be kellene tiltania, úgy ez az és semmi más.

Lehetetlen nem látnunk: -növekszenek az emberiségre és a népekre, nemzetekre sújtó csapások, kataklizmák. Az első nagy világégés 35-40 millió halottjára a második világégés mintegy százmillió halottja felel. Halottak gigászi világnagy fala választja el mint Francesco Nitti írja, hovatovább a nemzedékeket. S mindez a világuralmi törekvések rovására írható a világlomlással és a világbünyözés eszkálációjával egyetemben. Meddig tűrhető ez még? Meddig fokozható ez még tovább?

Egy neves amerikai szerző, Pat Robertson az új világrendre törekvés célkitűzéseit a következőkben foglalja össze:

„Fel kell számolni a nemzeti szuverenitást. Világkormányt, világrendőrséget, világ-bírósgát, világbank- és valutarendszert kell létrehozni, és egy világ-elitét mindezek irányítására. Egyesek szerint a javak újraelosztására van szükség: mások szerint a kereszténység felszámolására: szélsőséges New Age-ek szerint pedig úgy két-három milliárd ember halálára a Harmadik Világban, még ennek az évtizednek a végéig.” „A világkormány megvalósításához elengedhetetlenül szükséges, hogy az emberek elméjéből kitöröljük az individualizmust, a családi tradíciókhoz való hűséget, a nemzeti patriotizmust és a vallási dogmákat.” (Pat Robertson: Az új világrend Bp.1993. 18-19)

Sötét törekvések, hazugságok, hamis eszmék félelmetes áradatában élünk. Az emberiség agya, szíve, léte azonban - mint gyökeréhez a fa - hozzánőtt az igazsághoz, az igazság kimondásához. Léte vagy nemléte ezen áll vagy bukik.

Márpedig a történelem drámai tanúsága szerint más népek megvetése és a világuralmi törekvések rossz vért szülhetnek, titkos veszedelmeket rejthetnek, így hát szükséges volna ezeket a világ valamennyi népének mielőbb és félreérthetetlenül megtagadnia.

HOL VAN A BAJOK GYÖKERE?

A világuralmi törekvések elgondolásaiban és propagandájában az az elképzelés áll, hogy a világuralom, megoldja majd az államok, országok, nemzetek közötti feszültségeket, ütközéseket, vagyis a világuralom kiküszöböli majd a gazdasági válságokat és háborúkat, megvalósul végre az emberiség ősi álma, az örök béke s a világkormány bölcsessége majd örök összhangzatot teremt a népek között, ha - megvalósul minden utópiák e legfélelmetesebb utópiája.

Nem tudni, kik állnak a fantasztikus elképzelések mögött, melynek bírálatára nem vállalkozhatunk. Szerényen mindössze egyetlen kérdésre szorítkozunk, arra is csupán tárgyunkkal, a trianoni béke-világmaffia ténykedésével összefüggésben: mi lesz ebben az esetben az ellenőrzéssel, az ellentétességnek azzal az örök dinamizmusával, amelyre az egész létezés épül, s mi történik, ha megszűnik a hatalom minden fékező korlátja?

TERJESZKEDŐ NÉPEKRŐL

De talán elsősorban nem magukkal a nemzetekkel, népekkel, országokkal van baj, hanem bizonyos nemzetek, népek, országok beállítottságával, felfogásával, így például uralmi hajlamaikkal, nagyvási hóbortjukkal, mindenáron való hódítási, terjeszkedési tébolyukkal, világuralmi törekvéseikkel. végzetes hatalmi vágyaikkal, beteges vágyaikkal, hogy uralkodni akarnak mások fölött, minél nagyobb sokaság, minél több nép fölött. Vagyis az a baj, hogy némelyek közülük a pöffeszkedés és nagyralátás járványában szenvednek, nem férnek a bőrükbe, terjeszkedni, uralkodni akarnak, s minél korcsabb, gyatrább valamely nép, annál inkább fütik ez a korcs, bűnös ösztönök: ezek ellen kell fellépni, ezeket ellen valamit tenni, ezeket kordába szorítani. Szeresse mindenki a maga fajtáját, népét, nemzetét, az csak jót tesz a világnak, de ne akarja a másét. A történelem szemléltetően demonstrálja: a hódító hajlammal van a baj, a terjeszkedő, uralkodni vágyó

népekkel és birodalmakkal, akik emiatt nem tudnak megférfni egymással, ezért válik a történelem holmiféle véres szörnyeteg-kelevénnyé. A terjeszkedés és a hódítás, az uralmi, világuralmi vágy az emberiség kataklizmáinak, rettentő vérkataklizmáinak legfőbb oka. A terjeszkedő népekkel van a baj, itt kezdődik a baj, a terjeszkedés, hódítás szüli förtelmes sárkányszörnyeteggént a háborúkat. Az emberiségnek a terjeszkedéssel, hódítással, a világuralmi törekvések, hatalmi hajlamok örületével kell leszámolni ahhoz, hogy kiemelhesse fejét a vérzuhatagokból és élni, élni tudjon végre.

Nem a nemzetek, népek, országok létevel, meglétével van baj, hanem közülük csak azokkal, akik az új világrend megszállottai azokkal, akik történelem kialakította népek, nemzetek, országok szétzúzása szétmorzsolására készülnek. Rossz helyen keresik - ha keresik - a bajok gyökerét. A népeket, nemzeteket képletesen szólva, maga az Isten teremtette, maguk a világerők hozták létre az emberi fajtákat, népeket, nemzeteket a történelem évezredei, évmilliói során, A fajták, népek, nemzetek az emberiség történelmi megvalósulásai, a történelem, termékei, teremtményei, az emberiség élő képmásai, gazdag arc- és alakváltozatainak történelmi hordozói - ki merné eltörölni egybekeverni, egybehabarni őket, Isten szándéka ellenére Isten eleven remekműveit, hogy belőlük egy ősjelleget elvesztett, elmosódott arc bontakozzék ki, rabszolgáarc. Be kell látnunk, nem ez a járható út! Nem a fajokkal, fajtákkal, nemzetekkel van baj, hanem épp fordítva, a rájuk törő erőkkel, a korlátlan hatalomra törekvő uralmi vággyal, hiszen az ő eltörlésük egyértelmű volna az emberiség arctalanításával, mi több: az emberiség eltörlésével, megsemmisítésével. Bizonyítja ezt az emberiség egész léte, bizonyítják a természetes fejlődés és a történelem alaptényei, bizonyítják az évmilliók, bizonyítják a hamisítatlan ősi világerők, bizonyítja az Isten.

De bizonyítja az is, hogy nem minden állam válik a pusztító erők szekérhordozójává. Vannak, és nem kis számban olyan népek, olyan országok, amelyek menteseknek bizonyultak a fentjelzett halálos kóroktól.

Kérdjük, példának okáért: mi a baj, mondjuk, Svájjal, mi a baj Dániával, vagy akár Finnországgal, Svédországgal, Hollandiával? - hogy csupán egynéhány európai államot említsünk. Nem velük van baj, hanem a hódítás, az uralomvágy agyrémével, a terjeszkedés tébolyával, attól kell megszabadulnia az emberiségnek. A terjeszkedés démonait kell megfékezni.

Nem egyes népek szeretem vagy nemszeretem, megnyerő vagy visszatetsző vonásairól van elsősorban szó, noha ilyenek is akadnak, hanem bizonyos népek terjeszkedéséről, eszelős beidegzett terjeszkedési hajlamáról. A benépesült világban terjeszkedni csak mások rovására lehet. A terjeszkedés azt jelzi, hogy valaki nem akar megférfni a maga bőrében, a maga birtokán, nem elégszik meg azzal, amije van, hanem mindenképpen és mindenáron a szomszédjaitól akarja elragadni csellet, alattomban vagy nyíltan, erőszakkal, akárhogyan, mindegy hogyan, mindazt, amivel az bír mindazt, amire amannak a léte alapozódik s ha lehet, létét magát is. Vagyis pontosan úgy cselekszik, akár a békés szomszéd birtokát mindenáron megszerezni, bekebelezni sóvárgó szomszéd, aki, ha másképp nem megy, gyilokkal támad szomszédjára, hogy őt családotul kiirtva, javait elbitorolhassa, s ha vér és gyilkolás árán beült a másik birtokába, úgy tüstént a birtokadatok, okiratok meghamisítására, hamis iratok gyártására adja a fejét, hogy ilymódon a világ előtt a hamis okiratok birtokában az elbitorolt birtok birtokjogának látszatát felmutassa s ekképpen törvényesítse azt, amit törvénytelenül szerzett.

Úgy véljük, meglehetősen ismerős a példa, s lehetetlen tagadni: a terjeszkedő népek - bárkik legyenek is azok, oroszok, szerbek, oláhok, tótok vagy bárki más - terjeszkedésükkel felborítják az adott rendet és így veszedelmet jelentenek a világra. Potenciális tűzfészkek.

Érdemes tán rápillantani a térképekre, hogy miként terjeszkednek egyes népek.

Kétségbevonhatatlan tények tanúsítják, hogy mind a két világháborút világszabadkőművességgel szövetkező pánszlávizmus, vagyis a világromboló erőkkel

összeházasodó terjeszkedés idézte elő. Nem elég nekik, ami van, úgy tesznek, mint a magyar népmese Kisgombóca: a világot akarják befalni, s ideje volna tán határt húzni elébük és visszaszorítani őket eredeti helyükre. Eddig és ne tovább!

A PÁRIZSI GRAND ORIENS SZABADKÖMÜVES PÁHOLY ÉS A VILÁGHÁBORÚ

A háború harmadik évében, 1917 elején a köztudat elől jobbra elfedett óriási jelentőségű eseményre került sor. A Párizsban székelő Grand Oriens szabadkőműves világkongresszust hívott egybe. Ezúttal nem holmi sajátos szabadkőműves problémákról vitatkoztak (ha ugyan vannak ilyen problémák), hanem - előrelátóan - a háború befejezésének körülményeiről és a béke mikéntjéről.

„Ez a kongresszus - írja Somogyi István - a legaprólékosabban kidolgozta a békeszerződéseket, az egyes államok határait, a győzteseknek jutatott koncokat s a Népszövetség tervezetét. A párizsi világlap, a Temps (André Tardieu lapja), mely egyben a francia külügyminisztérium sugalmazott lapja is, leköszölte ennek a szabadkőműves kongresszusnak a lefolyását és határozatait, melynek REÁNK VONATKOZÓ RÉSZÉ CSAKNEM BETŰRŐL BETŰRE ESZERINT KERÜLT BE A TRIANONI BÉKESZERZŐ-DÉSBE.”

Figyelembe kell vennünk, hogy ekkor még semmi sem dőlt el, a központi hatalmak mindenütt támadóban, előretörőben vannak, és Amerika még nem avatkozott bele a küzdelembe. De folytassuk.

„A Temps közlése szerint a világszabadkőművesség ezen kongresszuson a háború utáni Európa térképét rajzolta meg, s Magyarországra vonatkozólag az alábbiakban intézkedett:

a) Megállapította azokat az elveket, melyeket a nemzetek szövetsége címen létrehozandó szervezetnek tartalmaznia kell. EZ A RÉSZ A TRIANONI BÉKESZERZŐDÉS ELSŐ RÉSZÉT ALKOTJA:

b) Megállapította a háború utáni Magyarország határait, éspedig - a román határt kivéve - egészen úgy,

amint az a trianoni palotában reánk kényszerítettett. A Romániával szomszédos határ az ő határozatuk szerint többet hagyott meg nekünk, mint azt a békeszerződés tartalmazza, s a Csucs-Nagybánya mentén elterülő vonal képezte volna Magyarország határát, tehát körülbelül az a vidék, ahol a székely önkéntesek a Károlyi-kormány idején sokáig védekező állásban voltak.” i. m. 25.)

Kissé furcsának tűnhet, hogy egy olyan világszerte létrejött társadalmi alakulat, amilyennek a szabadkőművességet tartják, ennyire előtérbe helyezik a háború és béke kérdését, s világkongresszusa ennek a megtárgyalására ül össze. Hasonlíthatatlanul különösebb azonban az, hogy egy ilyen szervezet mintegy elődöntéseket hoz világpolitikai kérdésekben és döntéseit a világpolitikai intézői szolgálilag lemásolják és végrehajtatják, akárha a világ tényleges vezetői hozták volna meg mindenkire kötelező határozatukat.

Josef Kohler neves büntető jogász „Der Prozess gegen die Attentäter von Sarajevo” c. művében a következő mehökkentő dolgokról tudósít:

„A Nagy Oriens, a francia szabadkőműves páholy volt az (...) mely az átkos szerb agitációt szorgalmazta. Tudjuk, hogy a főegyesület, melyben a destruktív erők gyülekeztek, a „Narodna Ohrana” nemcsak tartalmazott szabadkőműveseket, hanem vezetői szabadkőművesek voltak (...)

Mikor aztán a szabadkőművesség vetése beérett, mikor a háború lángja iszonyatos fényt az egekre vetette, mikor a világ tűzbe és vérbe borult s embermilliók vére öntözte a harctereket, akkor a világszabadkőművesség levette álarcát, sutbadobta az óvatosságot és titkosságot, s vad gyönyörrel, undorító kéjjel vetette magát a Monarchiára s így hazánkra is. Ekkor már nem kellett balkáni és olasz társaságok mögé bújni, nem volt szükség arra, hogy csak a páholyok homályában fonja a hurkot országunk nyakára (...)

Ki ne emlékezne még arra az aljas és komisz munkára, amellyel felölünk a hazugságok tengerét hömpölygették az egész világra. Nem volt állam, melynek

sajtóját a borzalmak állandóan ne foglalkoztatták volna, s ezek a borzalmak mind rólunk feltálat hazugságok voltak, melynek egyetlen célja volt a művelt emberiség megvetését ránk záporoztatni.

Hamis jegyzőkönyvek, hamis vallomások, ostoba rémmesék, hátborzongató kegyetlenségek, lelketlen és embertelen tettek szóban, versben, sőt még fényképeken is bejárták az egész földet, s a szabadkőművesség ügynökei fáradhatatlanul dolgoztak az emberiség fellázításán ellenünk. Hipokrita szemforgatással mutogattak reá az általuk kitalált esetekre, mint olyanokra, melyek minden emberi érzés kigúnyolásai, vakmerő koholmányok özönét csempészték be minden család asztalára napi olvasmányul, hogy így ellenségünkkel tegyék a világot, hogy aztán az részvétlenül nézze eltiprásunkat, mikor a szabadkőművességtől áhitott ezen pillanat elérkezik.” (u. o.)

A nemzetközi pánszláv-szabadkőműves hírverés, a megvásárolt s a félretájékoztató szolgálatába álló sajtó hatalma félelmetesebb hatalomnak bizonyult az öldöklő fegyvereknél.

MIÉRT PÁRIZS VOLT A SZÍNHELYE A VÉGZETES TÁRGYALÁSOKNAK?

Kérdésünk meglehet oktalannak látszik, némelykor azonban az okatlan kérdések is világosságot vethetnek.

Párizsban székel a Grand Orients nagypáholy is, amelyet a világszabadkőművesség látható központjának is tekinthetünk.

Az egybeesés természetesen lehet merő véletlen. elgondolkodtató azonban az a körülmény, hogy éppen ez a nagypáholy hozott pár hónappal korábban olyan határozatokat Európa háború utáni átrendezéséről, miket a trianoni tárgyalók jószereivel magukévé tettek, úgyszólván lemásoltak, lekopíroztak. Ez feljogosít bizonyos összefüggések feltételezésére, keresésére. Nem tagadható ugyanis, hogy az 1917-es szabadkőműves határozatok meglehetősen pontos és hű előképét adják a trianoni döntéseknek, azt az érzést keltve, hogy a „GAZDA”

nyilatkozott itt és fejtette ki akaratát, hogy alárendeltjei tudják, mit kell tenniük.

Számolnunk kell ezzel az eshetőséggel.

Induljunk ki abból, hogy az előhatározatok már jóeleve készen álltak, csupán arra volt szükség, hogy a névleges, hivatalos csúcsszerv, a világ nagyhatalmainak küldötteiből összeálló „békekonferencia” maga mondja ki saját határozataiként a már 1917 óta készenálló, a világuralmi szerv által hozott döntéseket.

Vegyük figyelembe, hogy a fentnevezett szerv uralmi helyzete nem nyilvános és nem is köztudott, hiszen ebben az esetben semmi szükség nem lett volna a trianoni tragikomédiára. A tárgyalófelek közül a beavatottaknak tehát úgy kellett eljárniuk, akárha öneik maguknak kellene önállóan dönteniük. könnyű belátni, hogy ez szerfölött megnehezítette dolgukat, annál is inkább, mivel ellenvéleményekkel, ellenállással is meg kellett küzdeniük. Két tűz közé kerülve, bizony számolni kellett azzal, hogy elvétik az irányt és eltérnek az eredeti határozatoktól. A biztosítékot csak az adhatta meg számukra, ha menetközben is akadálytalanul érintkezhetnek a Gazda képviselőivel.

Gondoljuk el, miként tarthatják a rendszeres., napról napra való érintkezést, ha a Grand Orients nem Párizsban, hanem egy távoli városban székel? Miként tarthatták volna vele a rendszeres kapcsolatot? Miként tárgyalhatják meg a felmerült akadályok elhárításának módját? Miként ejtik meg a szükséges megbeszéléseket? Miként kapják meg az óhatatlanul szükségessé válható kiigazításokat? Telefonon talán- amit bárki lehallgathat? Táviratok segítségével? Vagy a végtelenül lassú és bonyodalmas levélváltások útján?

Következésképp világos: egyetlen lehetőség volt - a „békekonferenciának” Párizsban, a Grand Orients székhelyén kellett üléseznie.

*

*

*

A trianoni tárgyalófelek csupán látszólagos önállósággal bírtak a határozatok meghozatalánál. Ettől eltekintve tény, hogy nem voltak tudatában a történelem feltartóztathatatlan télyáramainak, a történelmi folyamatokban évszázados léptékben érvényesülő rendtartó, a mesterségesen létrehozott torzulásokat helyreigazító elemi erőknél. A trianoni határozatok történelmi bűncselekmény jellege önmagában bizonyítja, hogy **előbb-utóbb menthetetlenül elsöpri őket a történelem.**

IRODALOM:

A magyar béketárgyalások. Jelentés a magyar békeküldöttség működéséről, Neully S/S-ben 1920 januárius-március havában. I-II kötet, Budapest, 1921.

Igazságot Magyarországnak. A trianoni békeszerződés következményeinek ismertetése és bírálata.

Budapest, 1928. A Magyar Külügyi Társaság kiadása.

Montesquieu: A törvények szelleméről. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1962.

Hugo Grotius: A háború és a béke jogáról. I.-III. kötet. Budapest, Akadémiai Kiadó, 1960.

Történelmünk a jogalkotás tükrében. Sarkalatos honi törvényeinkből. 1001-1949. Gondolat Kiadó, Budapest, 1966.

Dr. Krisztics Sándor: A békészerződések revíziója. É.n.

Henri Pozzi: A háború visszatér...ford. Felkai Ferenc és Marjay

Frigyes. Bp., 1935.

Henri Pozzi. Századunk bűnösei... ford. Dr. Marjay Frigyes. Budapest, 1936.

T. G. Masaryk: A világforradalom. Emlékek, gondolatok. 1914-1918, Praha, 1928.

Francesco Nitti: Nincs béke Európában. Bp., 1923.

Francesco Nitti: A béke. Bp., é. n.

Dr. Czákó István: A trianoni "békekötés" felelőssége. Bp., é. n.

Tormay Cecil: Bujdosó könyv. I-II. Tormay Cecil Emlékbizottság, Cleveland-Ohio, 1977

Pat Robertson: Az új világrend. Bp., 1993

Borsody István: Benes. Athenaum, é. n.

Mónus Áron: Összeesküvés: a nitzsche birodalom. Interseas

Editions. É. n. j

Dr. Somogyi István: A szabadkőművesség igazi arca.

I-II. Bp., 1929.

KOLOZSVÁRI GRANDPIERRE ENDRE

eddig megjelent fontosabb munkái

AZ ÖRDÖG APOSTOLAIElfogyott

FEKETE HÓESÉS.....Elfogyott

ERDÉLY EREKLYÉI

EMLÉKEZTETNEK ENGEM (versek).....

II. LAJOS KIRÁLY HÁROM HALÁLA

ÉS NÉGY TEMETÉSE.....Elfogyott

LEGÚJABB, MÉG KAPHATÓ MŰVEI:

ARANYKINCSEK HULLTAK A HARGITÁRA

A MAGYAROK EREDETE

A TÁRIH-I ÜNGÜRÜSZ TÜKRÉBEN.....

MAGYAROK TITKOS TÖRTÉNETE SOROZAT:

KIRÁLYGYILKOSSÁGOK

HOGYAN HALTAK MEG A MAGYAR
KIRÁLYOK?.....

KIEGÉSZÍTÉSEK

VERSEK + SZIGETVÁRI ZRÍNYI KIKLÓS CSODÁLATOS
HALÁLA.....

A MAGYAROK ISTENÉNEK ELRABLÁSA
AVAGY A MAGYAR FAJ NAGY ELÁRULTATÁSA.....

MIKÉNT MENTHETŐ MEG A MAGYAR NEMZET?.....

VÉSZKIÁLTÁS FENYEGETETT
MAGYAR HAZÁNKÉRT.....

TÖRTÉNELMÜNK KÖZPONTI TITKAI SOROZAT

1. MI AZ IGAZSÁG AZ
ÁRPÁDI BEJÖVETEL KÖRÜL?.....
2. HOL VAN A MAGYAR ŐSHAZA?.....
3. ŐSHAZAKUTATÁS. MIÓTA ÉL NEMZET E HAZÁN.....
4. ŐSHAZAKUTATÁS. ISTEN SZAVA A MAGYAR NÉP
SZAVA. AZ ŐSI MAGYAR NÉPFELSÉGJOG
VIRÁGZÁSA ÉS HANYATLÁSA.....
5. A MAGYAR ŐSVALLÁS TÖRTÉNELMI ALAPJAI .
6. TÍZEZER ÉVI KÜZDELEM HAZÁNK
MEGMARADÁSÁÉRT.....
7. A TRIANONI VILÁGÖSSZEESKÜVÉS. MIÉRT SÖPRI
EL A TÖRTÉNELEM A TRIANONOKAT?.....

MEGRENDELHETŐ:

MAGYAR VÉDŐKAR MOZGALOM
P.O.Box 5336
Brookfield, CT 06804-5336
U.S.A.